

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/78/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2108207528
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlatica Javorová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2108207528.9

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlaticy Javorovej a členov senátu Mgr. Fedora Benku a Mgr. Lucie Mizerovej v spore žalobkyne: SLOVRIA SLOVAKIA, a.s., Veterná 18/B, 917 01 Trnava, IČO: 36 219 746, zastúpenej splnomocnenkyňou: JUDr. Ivan Nevolný, PhD., advokát, s.r.o., Nitrianska 5, 921 01 Piešťany, IČO: 47 249 111, proti žalovanej: Slovenská republika, konajúca prostredníctvom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, o zaplatenie 1.200.192,52 eur s príslušenstvom, o odvolaniach žalobkyne a žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Galanta z 11. januára 2018 č. k. 5C/6/2009-383, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v časti o zamietnutí žaloby **p o t v r d z u j e** s tým, že nariaďuje súdu prvej inštancie vykonať opravu v záhlaví rozsudku súdu prvej inštancie uvedením správnej právnej formy žalobkyne.
- II. V časti o náhrade trov prvoinštančného konania napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **m e n í t a k**, že žalovaná má voči žalobkyni nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v plnom rozsahu.
- III. Žalovaná má voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom I. žalobu zamietol; II. žalovanej nepriznal právo na náhradu trov konania.

Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 44 ods. 2 vety prvej až tretej, § 134 ods. 1, § 146 ods. 1 vety prvej, § 148 ods. 1 vety prvej a ods. 2, § 150 ods. 1 a 2 zákona č. 233/1995 Zb. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov, v znení platnom a účinnom do 5.12.2000 (ďalej len „E.p.“); § 20a ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej aj „O.z.“); § 104 ods. 1 prvej vety, § 171 ods. 1 a 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších zmien a doplnení (ďalej aj „O.s.p.“); § 27 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, v znení neskorších zmien a doplnení (ďalej tiež len „NZoZŠ“ alebo „nový zodpovednostný zákon“); § 1 ods. 1 a 2, § 2, § 4 ods. 1 vety prvej a ods. 2, § 9 ods. 1 vety prvej a druhej, § 10, § 18 ods. 1 a 2, § 20, § 25 ods. 1 a 2 zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len „ZoZŠ“ alebo „zodpovednostný zákon“) a poukazom na Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/195/2015 z 29.3.2017.

Vecne dôvodil, že žalobkyňa sa žalobou doručenou súdu 3.4.2008 v znení jej zmeny (zmena žaloby pripustená súdom prvej inštancie uznesením č. k. 5C/6/2009-329 z 29.9.2016, právoplatným 10.10.2016) domáhala, aby súd uložil žalovanej zaplatiť žalobkyni sumu 1.200.192,52 eur spolu s úrokom z omeškania 9% ročne zo sumy 1.200.192,52 eur od 15.3.2012 do zaplatenia a náhradu

trov konania, a to na skutkovom a právnom základe ustálenom v priebehu konania tak, že k škode vo forme ušlého zisku malo dôjsť u žalobkyne v dôsledku nezákonných rozhodnutí a nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Trnava (ďalej aj „OS TT“), nakoľko tento vydal nezákonné poverenie na vykonanie exekúcie exekútorovi JUDr. Petrovi Juhásovi, ďalej vydal uznesenie zo 16.3.2001, ktorým schválil príklep pri dražbe nehnuteľností vydražiteľovi - žalobkyni, ktoré uznesenie bolo zrušené uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej aj „KS TT“) z 21.8.2002, ďalej OS TT vydal uznesenie zo 16.12.2002, ktorým opätovne schválil príklep udelený pri dražbe nehnuteľností, ktoré bolo zmenené KS TT uznesením z 21.7.2006 tak, že tento príklep udelený vydražiteľovi neschválil. Pritom jeden z povinných v exekúcii (v 1. rade) - DEOP-REAL spol. s r.o. - v čase podania návrhu oprávneného, žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie i v čase udelenia poverenia na vykonanie exekúcie už neexistovala, čo spôsobuje taký procesný nedostatok vykonanej exekúcie, že má za následok neplatnosť následne vykonanej dražby. DEOP-REAL spol. s r.o. totiž bola na zasadnutí mimoriadneho valného zhromaždenia dňa 18.1.2000 zrušená bez likvidácie rozdelením na obchodné spoločnosti DEOP-MOS s.r.o. (povinná v exekúcii v 5. rade) a DEOP-STAV s.r.o., ktoré prebrali všetky práva a povinnosti DEOP-REAL spol. s r. o., ktorá bola ku dňu 25.4.2000 vymazaná z obchodného registra. DEOP-REAL spol. s r. o. teda ako subjekt bez právnej subjektivity nemohla byť ani vlastníkom nehnuteľností ohľadne ktorých sa uskutočnila dražba, nemohla byť uvádzaná ani ako povinný v upovedomení o začatí exekúcie, v exekučnom príkaze, v dražobnej vyhláske, v zápisnici z dražby, v návrhu na schválenie príklepu a ani v odvolaní napadnutých uzneseniach OS TT. OS TT v rozpore so zákonom teda schválil príklep udelený exekútorom pri dražbe a vo svojom druhom uznesení, ktorým opakovane schválil príklep udelený exekútorom pri dražbe dokonca ignoroval názor odvolacieho súdu, ktorým je prvostupňový súd viazaný. Ďalšou závažnou vadou majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci bolo to, že v príkaze na vykonanie exekúcie predajom nehnuteľností sa uvádzajú iné, resp. sa neuvádzajú všetky nehnuteľnosti, ako sú následne uvedené vo vyhláske o dražbe nehnuteľností, v zápisnici z dražby nehnuteľností a v návrhu na príklep. OS TT sa dopustil hrubého pochybenia, keď v opravnom uznesení schválil príklep udelený pri dražbe nehnuteľností dňa 12.2.2001, ktoré sú čiastočne iné, než aké sú obsiahnuté v exekučnom príkaze, vo vyhláske o dražbe nehnuteľností, v zápisnici z dražby nehnuteľností a v návrhu na príklep. Predmetné opravné uznesenie pritom nie je náležite odôvodnené. Žalobkyňa zložila exekútorovi cenu draženej nehnuteľnosti v sume 7.087.682 Sk (po častiach v dňoch 12.2.2001, 13.2.2001, 19.2.2001), ktorú jej exekútor vrátil na účet po takmer 6 rokoch. Na pojednávaní dňa 25.9.2013 žalobkyňa uviedla, že podstata celého sporu spočíva v tom, že žalobkyňa mala zadržované peniaze, ktoré boli súčasťou jej hospodárskeho plánu a pretože nemala dostatok iných finančných prostriedkov nemohla realizovať podnikateľský plán, z ktorého vychádza samotná náhrada škody. Na pojednávaní dňa 25.9.2017 žalobkyňa uviedla, že jej nárok na náhradu škody spočíva v nemožnosti zrealizovať podnikateľský plán, ktorý by inak mohla zrealizovať v prípade, keby nadobudla nehnuteľnosti v primeranom termíne. V záverečnom vyjadrení z 12.10.2017 žalobkyňa ohľadne podstaty nároku na náhradu škody ustálila, že od zloženia kúpnej ceny, resp. udelenia príklepu pri dražbe predmetných nehnuteľností dňa 12.2.2001, až do konečného rozhodnutia KS TT č. k. 23CoE 105/2005-396 z 21.7.2006, kedy už bolo jednoznačne zrejmé, že predmetné nehnuteľnosti v dražbe realizovanej exekútorom JUDr. Petrom Juhásom nenadobudne do vlastníctva, v dôsledku nezákonného rozhodnutia a nesprávneho úradného postupu prvoinštančného súdu prišla o ušlý zisk, pretože nemohla realizovať svoj podnikateľský plán na roky 2001-2005. Práve nevlastníctvo vlastného areálu bolo veľkým hendikepom žalobkyne v jej konkurenčnom prostredí pri získavaní zákazok a tvorbe zisku. Vznik, existenciu a výšku škody žalobkyňa preukazovala predložením odborného posudku spoločnosti KONTECH, s.r.o. zo 14.6.2007, podnikateľským plánom na roky 2001-2005, vypracovaným pre účel poskytnutia úveru v Poľnobanke Trnava a.s., stanoviskom regionálneho a poradenského informačného centra v Trenčíne z 22.3.2001 a správou o preskúmaní finančných informácií spoločnosťou KLT AUDIT spol. s r. o. z 12.6.2007 (ďalej aj „dôkazy o škode“). Pokiaľ ide o príčinnú súvislosť (kauzálny nexus) a jej náležitosti (príčina a následok) možno podľa žalobkyne skonštatovať, že od prvopočiatku príčina spočívala už v samotných nezákonných rozhodnutiach exekučného súdu v predmetnom exekučnom konaní, vlastne už vo vydaní poverenia, ktorými bolo umožnené vykonávať celé nezákonné exekučné konanie, ktoré bolo nakoniec zastavené a následkom bola žalovaná škoda - ušlý zisk, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s tým, že žalobkyni bolo znemožnené plnohodnotne podnikáť a vytvárať zisk. Keby neprebíhala táto exekúcia, resp. nezačalo by nezákonné exekučné konanie, následne by sa nebola žalobkyňa zúčastnila dražby, následne by nebola obmedzená v jej podnikateľských aktivitách (nemala ani nehnuteľnosť, ale ani peniaze) a následne by jej v tej súvislosti nevznikla žalovaná škoda. Tento nezákonný stav bol priebežne v čase udržiavaný a dotovaný ďalšími nezákonnými rozhodnutiami a nesprávnym úradným postupom, ktoré udržiavali predmetnú exekúciu aktívnu cca 7 rokov a mali

za následok, že počas tejto doby (najmä 2001 až 2006) bola žalobkyňa viac menej podnikateľsky paralyzovaná, nakoľko nemohla ani disponovať so svojimi prostriedkami (kúpnou cenou) a investovať ich iným spôsobom (aj do inej nehnuteľnosti) a zároveň nebola ani vlastníkom nehnuteľností, a bola tak hendikepovaná pri viacerých obchodných zákazkách. Žalobkyňa odmieta spoločnú zodpovednosť exekútora za škodu, nakoľko tento bol viazaný rozhodovacími a schvaľovacími procesmi exekučného súdu, ktorý o.i. plní dozornú funkciu a ako jediný mal exekúciu ako nezákonnú zastaviť. Tiež striktné odmieta spoločnú zodpovednosť žalobkyne za škodu, nakoľko žalobkyňa sa predmetnej nezákonnej exekúcie zúčastnila len ako dražiteľ a nie je povinnosťou dražiteľa skúmať, či dražba nehnuteľností exekútorom je zákonná a pri jej podnikateľskom zameraní to nakoniec nemožno od nej ani spravodlivo požadovať. Žalobkyňa nijakým spôsobom nepochybila, resp. nemarila exekučné konanie a dražbu, naopak konala v dobrej viere a splnila si všetky povinnosti kladené jej ako dražiteľovi. Svoj nárok na náhradu škody predložila 21.11.2007 Ministerstvu spravodlivosti SR (ďalej aj „MS SR“) na predbežné prejednanie tohto nároku podľa § 9 ods. 1 ZoZŠ, avšak MS SR tento nárok vôbec neprejednálo. Žalobkyňa svoj nárok na náhradu ušlého zisku v žalobe odvodzuje od § 18 ods. 1 a 2 ZoZŠ resp. aj NZoZŠ, § 442 O.z.. V priebehu konania sa žalobkyňa odvolávala na škodu vzniknutú jej v dôsledku nezákonných rozhodnutí, resp. nesprávneho úradného postupu OS TT. Úrok z omeškania si uplatnila v zmysle § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka odo dňa 15.2.2012 (bez bližšej špecifikácie) do zaplatenia. Žalovaná sa vo svojom prvom vyjadrení k žalobe vyjadrila tak, že súd v konaní o náhradu škody podľa ZoZŠ nemôže preskúmať nesprávny úradný postup, uvedené je zverené len príslušnému súdu na základe riadneho alebo mimoriadneho opravného prostriedku. Žalobkyňa podľa nej nepreukázala, že právoplatné rozhodnutie súdu bolo pre nezákonnosť zrušené príslušným orgánom. Žalovaná uviedla, že žiadosť žalobkyne o náhradu škody nebola predbežne prorokovaná (§ 10 ZoZŠ), pretože zákon neukladá povinnosť prerokovať nárok na náhradu škody z titulu nesprávneho úradného postupu. Na pojednávaní dňa 1.2.2010 súd prvej inštancie žalobu zamietol (v poradí prvým rozsudkom) z dôvodu, že žalobkyňa nepredložila súdu žiadne rozhodnutie OS TT a KS TT zrušené pre nezákonnosť, z neprávoplatných rozhodnutí OS TT nemohli vzniknúť žiadne právne následky, ktoré by následne vyvolali právo žalobkyne na náhradu škody. Voči uvedenému prvému rozsudku súdu prvej inštancie sa žalobkyňa odvolala. KS TT ako súd odvolací rozsudok súdu prvej inštancie zrušil uznesením č. k. 23Co/127/2010-203 zo dňa 20.3.2012. KS TT v prvom rade poukázal na vadu v označení účastníka (-ov), voči ktorému (-ým) požiadavka uplatnená žalobou má smerovať, ktorá vada bola následne žalobkyňou v konaní odstránená (v žalobe žalobkyňa označila žalovanú „Slovenská republika, Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky“, v podaní zo dňa 7.10.2009 žalobkyňa označila žalovanú „SR - Ministerstvo spravodlivosti SR“, v odvolaní už len „Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky“, na základe následnej výzvy súdu na základe pokynu KS TT žalobkyňa opravila označenie na „Slovenská republika konajúca prostredníctvom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky“). Uvedený nedostatok bol prvým a kľúčovým dôvodom, pre ktorý bolo rozhodnutie súdu zrušené. V tejto súvislosti KS TT ešte uviedol, že až do času riadnej identifikácie osoby žalovanej nemôže byť vzhľadom na uvedený nedostatok v prípade úspechu žalovanej ani reči ohľadne náhrady trov konania na právnej službe. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobkyňa uvedený nedostatok odstránila podaním doručeným súdu dňa 1.10.2012. KS TT v uznesení č.k. 23Co/127/2010-203 z 20.3.2012 KS TT tiež uviedol, že záver súdu prvej inštancie o neunesení dôkazného bremena a nepreukázaní splnenia podmienok vzniku nároku nemôže byť akceptovateľný, konštatoval nezákonnosť vydaných rozhodnutí (uznesenia, ktorým OS TT schválil udelenie príklepu zo 16.3.2001, ktoré bolo zrušené uznesením KS TT z 21.8.2002, ďalšie uznesenie OS TT zo 16.12.2002, ktoré bolo identické s prvým uznesením, ktoré KS TT následne zmenil uznesením z 21.7.2006 tak, že príklep neschválil) i nesprávny postup súdu. V prvom prípade nie je pochýb o tom, že v danom prípade sa aplikuje výnimka v § 4 ods. 2 ZoZŠ, a teda že udelením príklepu nastali účinky v podobe možnosti vydražiteľa ujať sa držby nehnuteľností a k účinku nadobudnutia vlastníctva k nehnuteľnostiam ku dňu príklepu za kumulatívneho splnenia podmienok, zaplatenia najvyššieho podania a schválenia udelenia príklepu súdom. V druhom prípade nesprávny postup exekučného súdu celkom jednoznačne tkvel prinajmenšom v udelení poverenia exekútorovi i v tej časti, v ktorej sa tak stať nemalo. Práve táto nezákonnosť bola prvotnou príčinou všetkých neskorších komplikácií vedúcich ku konečnému neudeleniu príklepu, hoci v prípade zachovania riadneho postupu by sa podľa všetkého dal očakávať presný opak. KS TT uviedol, že je vylúčené, aby v prípade udelenia poverenia mohlo ísť o nezákonné rozhodnutie, nakoľko teória i prax nepovažujú udelenie poverenia za rozhodnutie. Preto bolo rozhodnutie súdu predčasné, nakoľko tento sa nezaoberal tým, či tieto nezákonné rozhodnutia, resp. nesprávny úradný postup boli v príčinnej súvislosti so škodou, ktorej náhradu si uplatnila žalobkyňa a či zodpovednosť štátu za prípadnú škodu je zodpovednosťou výlučnou. Súd sa nevysporiadal s tým, aká bola reálna ujma utrpená žalobkyňou a aký podiel na vzniku takejto ujmy

pripisovanej len na vrub štátu (pre vady v postupe orgánu, za ktorý zodpovedá) má exekučný súd prvej inštancie, aký poverený súdny exekútor nepochybne sa dopúšťajúci pochybení v procese vykonávania dražby aj udelenia príklepu už len neobjasnením si toho, ako by malo byť možným vlastníkom dražených nehnuteľností už neexistujúcou právnickou osobou, odvolávajúc sa pri najmenšom na údaje vo verejnom registri (údaj v katastri musel byť v rozpore s údajom v obchodnom registri) a aký mala podiel žalobkyňa pri zachovaní opatrnosti úmernej záujmu na nadobudnutí vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, pričom opäť odvolávajúc sa na verejné registre musel mať pochybnosť o bezchybnosti dražby. Z vyjadrenia KS TT tiež vyplýva, že prinajmenšom priamu zodpovednosť za časť ujmy majúcej žalobkyni vzniknúť podržaním si jej finančných prostriedkov predstavujúcich dražobnú zábezpeku nie je možné pripísať na vrub štátu.

Na pojednávaní dňa 25.9.2013 žalovaná vzniesla námietku premlčania vo vzťahu k nároku odkazujúc na § 22 ods. 1 ZoZŠ, nakoľko žalovaná nebola až do 3.6.2013, kedy súd na pojednávaní uznesením opravil označenie žalovanej, pasívne legitimovaná, tiež odkazujúc na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Cdo/198/2007 z 30.9.2008 uviedla, že nakoľko žalobkyňa nikdy nebola vlastníkom nehnuteľností nemohla jej vzniknúť žiadna škoda, ani ušlý zisk. Na pojednávaní dňa 2.12.2013 súd prvej inštancie žalobu na základe uvedenej námietky premlčania zamietol (v poradí druhým rozsudkom), voči predmetnému rozhodnutiu podala žalobkyňa odvolanie, KS TT zrušil predmetné rozhodnutie uznesením č. k. 10Co/391/2014-289 zo 4.11.2015 a jednoznačne konštatoval, že k premlčaniu práva v žiadnom prípade dôjsť nemohlo, pretože žalovaná bola už v žalobe označená ako minimálne jeden zo žalovaných. Žalobkyňa sa definitívne dozvedela (s odkazom na § 22 ods. 1 ZoZŠ) o nezákonnom postupe dňa 22.9.2006, kedy jej bolo doručené uznesenie KS TT č.k. 23CoE/105/2005-396 z 21.7.2006, pričom k doručeniu žaloby došlo dňa 3.4.2008, teda k premlčaniu v 3-ročnej dobe dôjsť nemohlo.

Žalovaná v záverečnom vyjadrení, doručenom súdu 27.10.2017, uviedla, že žalobný návrh žalobkyne je nezrozumiteľný a neurčitý, keďže si žalobkyňa uplatňuje ušlý zisk vyjadrený jednou sumou na základe viacerých titulov, pričom tento nedostatok za žalobkyňu vo svojom rozhodnutí nemôže odstrániť súd. Žalovaná tiež uviedla, že rozhodnutia exekučného súdu neboli predbežne vykonateľné a nie je možné ich považovať za nezákonné rozhodnutia. Keby tomu tak aj nebolo, tak žalovaná vzniesla námietku premlčania vo vzťahu k prvému rozhodnutiu exekučného súdu, nakoľko lehota na uplatnenie nároku začala plynúť doručením zrušujúceho rozhodnutia odvolacím súdom, t.j. od 15.10.2002. Vydanie druhého rozhodnutia exekučného súdu je irelevantné, keďže žalobkyni začala vznikať škoda v podobe ušlého zisku už vydaním prvého zrušujúceho rozhodnutia KS TT. K nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu žalovaná uviedla, že vydaním poverenia na vykonanie exekúcie nemôže žiadnemu subjektu vzniknúť škoda, nakoľko sa voči povinnému v predmetnom čase ešte nezačali realizovať žiadne právne alebo procesné úkony smerujúce priamo k vymoženiu povinnosti. K zodpovednosti exekútora sa vyjadrila tak, že táto je upravená v E.p., preto žalovaná za prípadný nesprávny postup exekútora nemôže niesť zodpovednosť. Zotrvala na námietke premlčania v zmysle ust. § 22 ods. 1 ZoZŠ v 3-ročnej subjektívnej premlčacej lehote akéhokoľvek nároku uplatneného zo strany žalobkyne nad rámec nároku vymedzeného v petite samotnej žaloby. Uzavrela, že žalobkyňa by mala bezpečne preukázať príčinnú súvislosť medzi ušlým ziskom a namietanými titulmi, čo však nepreukázala.

V poradí tretím rozsudkom v predmetnom spore súd prvej inštancie dôvodil, že v zmysle § 25 ods. 1 a 2 ZoZŠ za škodu spôsobenú rozhodnutím zodpovedá podľa tohto zákona Slovenská republika, to isté platí aj vtedy, ak ide o škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom; a v právnych vzťahoch upravených v tomto zákone vystupuje v mene štátu ústredný orgán uvedený v § 9 ods. 1.

Pre vznik objektívnej zodpovednosti štátu za škodu v zmysle zákona č. 58/1969 Zb. musia byť súčasne splnené tri základné zákonné podmienky 1/ zrušené nezákonné rozhodnutie orgánu štátu alebo nesprávny úradný postup, 2/ existencia škody (skutočnej škody a ušlého zisku), 3/ príčinná súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím. Pojem škoda nebol v zákone č. 58/1969 Zb. definovaný, preto sa v zmysle ustanovenia § 20 citovaného zákona pre výklad použili spoločné ustanovenia Občianskeho zákonníka o škode, a to konkrétne ustanovenie § 442 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého sa uhrádza skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk). (Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/195/2015 zo dňa 29.3.2017).

Súd prvej inštancie poukázal na to, že z vyjadrení odvolacieho súdu v tomto konaní jednoznačne vyplýva, že exekučný súd sa v prvom rade dopustil nesprávneho úradného postupu, a to prinajmenšom tým, že udelil súdnemu exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie i v tej časti, v ktorej sa tak stať nemalo (voči neexistujúcej spoločnosti). Ďalej, že rozhodnutia exekučného súdu, uznesenie č.k. 16Er/1949/00-141 zo 16.3.2001 a uznesenie č.k. 16Er/1949/00-203 zo 16.12.2002 (v spojení s opravným uznesením č.k. 16Er/1949/00-209 z 20.12.2002, opravným uznesením č.k. 16Er/1949/00-234 zo 14.1.2003 a opravným uznesením č.k. 16Er/1949/00-236 zo 14.1.2003) boli nezákonné z dôvodov špecifikovaných vo vyššie

uvedených rozsudkoch a prvom rozhodnutí odvolacieho súdu, na ktoré súd prvej inštancie poukázal. Prvé uznesenie exekučného súdu bolo zrušené (rozhodnutím KS TT č. k. 8Co/100/02-177 z 21.8.2002), druhé uznesenie exekučného súdu bolo zmenené (rozhodnutím KS TT č.k. 23CoE/105/2005-396 z 21.7.2006). Z vyjadrenia KS TT v uznesení č.k. 10Co/391/2014-289 zo 4.11.2015 vyplýva, že za zrušujúce rozhodnutie je na základe úpravy v § 4 ods. 2 ZoZŠ potrebné považovať aj zmeňujúce rozhodnutie. Na základe uvedeného bola podľa názoru súdu prvej inštancie splnená prvá z podmienok na priznanie nároku z titulu ZoZŠ, čo však neznamená bez ďalšieho, že je daný nárok žalobkyne podľa ZoZŠ.

Žalobkyňa si v konaní uplatnila ušlý zisk. Súd prvej inštancie uviedol, že je potrebné súhlasiť s vyjadrením žalovanej, že žalobkyňa dostatočne neustálila titul (nezákonné rozhodnutie a/alebo nesprávny úradný postup), z ktorého mala vzniknúť škoda a rovnako zmätočne sa vyjadrovala aj k tomu, v čom konkrétne mala spočívať vzniknutá škoda, vyjadrená paušálne jednou sumou. V priebehu konania (na pojednávaní dňa 25.9.2013) totiž tvrdila, že táto vznikla zadržiavaním finančnej čiastky (dražobnej zábezpeky), ktorú tak nemohla použiť na iné podnikateľské zámery. Inokedy (na pojednávaní dňa 25.9.2017) žalobkyňa uviedla, že jej nárok na náhradu škody spočíva v nemožnosti zrealizovať podnikateľský plán, ktorý by žalobkyňa inak mohla zrealizovať v prípade, keby nadobudla nehnuteľnosti v primeranom termíne. Vo svojom záverečnom vyjadrení z 12.10.2017 žalobkyňa ohľadne podstaty nároku na náhradu škody ustálila, že od zloženia kúpnej ceny, resp. udelenia príklepu pri dražbe predmetných nehnuteľností dňa 12.2.2001, až do konečného rozhodnutia KS TT v konaní č.k. 23CoE 105/2005-396 z 21.7.2006, kedy už bolo jednoznačne zrejmé, že predmetné nehnuteľnosti v dražbe realizovanej exekútorom JUDr. Petrom Juhásom nenadobudne do vlastníctva v dôsledku nezákonného rozhodnutia a nesprávneho úradného postupu prvoinštančného súdu žalobkyňa prišla o ušlý zisk, pretože nemohla realizovať svoj podnikateľský plán na roky 2001 - 2005. Práve nevlastníctvo vlastného areálu bolo podľa žalobkyne jej veľkým hendikepom v jej konkurenčnom prostredí pri získavaní zakázok a tvorbe zisku. Na pojednávaní dňa 2.12.2013 zase právny zástupca žalobkyne uviedol (abstrakt), že žalobkyňa užívala nehnuteľnosti v dobrej viere ako vlastníka a následne po 7 rokoch jej boli odňaté s tým, že následne boli vrátené do pôvodného vlastníctva. Pre ustálenie otázky vlastníctva súd prvej inštancie konštatoval (v zmysle záverov odvolacieho súdu aj súdnej praxe), že súd má za to, že žalobkyňa nadobudla vlastníctvo k nehnuteľnostiam, ktoré boli predmetom dražby ku dňu príklepu za kumulatívneho splnenia dvoch podmienok, schválenia príklepu súdom a zaplatením najvyššieho podania. Zrušením a následnou zmenou uznesenia o schválení príklepu však žalobkyňa stratila titul nadobudnutia vlastníckeho práva. Súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 25.9.2017 predbežne posúdil vec tak, že je daná zodpovednosť za nezákonné rozhodnutie a nesprávny úradný postup exekučného súdu, pričom súd bude dokazovať, či došlo ku škode a či existuje príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom, resp. nezákonným rozhodnutím a či zodpovednosť štátu za škodu je zodpovednosť výlučnou, resp. či mal podiel aj exekútor a sama žalobkyňa. Ďalej, že súd bude aplikovať na vec ust. ZoZŠ. Sú tu považoval za potrebné upresniť, že slovným vyjadrením, že je daná zodpovednosť za nezákonné rozhodnutie a nesprávny úradný postup exekučného súdu, mal súd na mysli, že je na daný spor potrebné aplikovať ustanovenia ZoZŠ. Nekonštatoval teda, že boli splnené podmienky k vyvodu zodpovednosti za škodu podľa ZoZŠ, čo je zrejmé aj z nasledovného uvedenia skutočností, ktoré bude dokazovať v priebehu konania. Súd prvej inštancie po oboznámení sa s dôkazmi konštatoval, že škoda žalobkyne vo forme ušlého zisku mala spočívať v nemožnosti realizovať všetky zákazky podľa Podnikateľského plánu na roky 2001-2005 tak ako ho pripravila žalobkyňa v roku 2001. Je pravdepodobné, že v prípade bezproblémovej držby a vlastníctva nehnuteľností by takto vyčíslený zisk mohla žalobkyňa dosiahnuť. Sú sa tak v ďalšom dokazovaní zamerával predovšetkým (v súlade s pokynom odvolacieho súdu) na skúmanie príčinnej súvislosti medzi touto škodou a konaním žalovanej, resp. orgánu, za ktorý zodpovedá.

S poukazom na uznesenia Najvyššieho súdu SR z 30.10.2013 sp. zn. 6 M Cdo 16/2012, z 25.5.2011 sp. zn. 5 Cdo 24/2011, sp. zn. 3 Cdo 513/2014, sp. zn. 4 MCdo 23/2008, sp. zn. 4 Cdo 319/2008, sp. zn. 1 Cdo 76/2008, jeho rozsudok z 30.6.2010 sp. zn. 5 Cdo 126/2009, uznesenie Ústavného súdu ČR z 1.11.2011 sp. zn. I. ÚS 2335/11 a judikát R 28/2008, súd prvej inštancie dôvodil (pozn. odvolacieho súdu - čiastočne citujúc z uvedených rozhodnutí, z ktorého dôvodu sa v texte vyskytol výraz dovolateľka), že vznik zodpovednosti podľa ZoZŠ je len vo vzťahu k takému zmenšeniu majetku, ktoré bolo priamo a nesprostredkovane spôsobené práve (iba) týmto postupom. Atribútom príčinnej súvislosti je "priamosť" pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Otázka príčinnej súvislosti medzi určitým protiprávnym konaním a konkrétnou škodou je otázkou skutkovou. Pri riešení otázky príčinnej súvislosti je právnym posúdením veci vymedzenie, medzi akou ujmom (ako následkom) a akou skutočnosťou (ako príčinou) tejto ujmy má byť príčinná

súvislosť zisťovaná. Pre posúdenie zodpovednosti za škodu má preto určujúci význam, v čom konkrétne spočíva škoda (majetková ujma), za ktorú je požadovaná náhrada. Práve vo vzťahu medzi konkrétnou ujmom poškodeného (ak vznikla) a konkrétnym konaním škodcu (ak je protiprávne), sa príčinná súvislosť zisťuje. Nesprávny úradný postup môže mať za následok vznik zodpovednosti podľa ZoZŠ len vo vzťahu k takému zmenšeniu majetku, ktoré bolo priamo a nesprostredkovane spôsobené práve (iba) týmto postupom. Len všeobecné tvrdenie o strate podnikateľskej príležitosti alebo zmarení podnikateľského zámeru bez ďalšieho nikdy nemôže byť základom pre vznik nároku na náhradu ušlého zisku, a to ani v prípade, ak by boli dôsledkom protiprávnej udalosti. Je tomu tak preto, že ZoZŠ nezakladá vznik nároku na náhradu škody paušálne a automaticky v každom jednotlivom prípade porušenia povinnosti zo strany orgánov štátu, ale len celkom výnimočne za predpokladu súčasného naplnenia aj ďalších predpokladov vzniku a existencie zodpovednostného vzťahu, ktorými sú existencia škody (ušlého zisku) a príčinnej súvislosti medzi škodou a protiprávnym konaním alebo opomenutím orgánov štátu. Dôkazné bremeno ohľadom naplnenia týchto podmienok vzniku zodpovednosti štátu za škodu pritom zaťažuje poškodeného. Aj existencia ušlého zisku musí byť vždy bezpečne preukázaná. V prípade ušlého zisku nie je možné preukázať jeho reálnu existenciu, ale musia byť dokazované také konkrétne skutkové okolnosti (tvrdené poškodeným), ktoré pri logickej úvahe povedú súd k záveru, že ušlý zisk by skutočne vznikol nebyť protiprávnej udalosti, t.j. dokazuje sa pravdepodobnosť dosiahnutia ušlého zisku u poškodeného v danom čase a podľa miery dokázanej pravdepodobnosti, je potom možné urobiť záver o tom, či by za daných okolností bol žalovaný ušlý zisk aj reálnym. Nepreukázanie existencie takýchto skutkových okolností, by potom mohlo viesť len k záveru, že ušlý zisk, ktorého sa žalobca v konaní domáha, je skutočne iba „fikciou“. Aj v prípade ušlého zisku musí ísť o ujmu už nastalú (vzniklú) a nie o ujmu, ktorá by hypoteticky mohla vzniknúť v budúcnosti. Za ušlý zisk teda nemožno považovať hypotetický ušlý zisk, ktorý nemá žiadny konkrétny preukázateľný základ. Napokon hypotetický ušlý zisk, vychádzajúci len z porovnania a priemerovania zisku dosahovaného v prípade obdobnej podnikateľskej príležitosti za obdobných podmienok u iného subjektu v príslušnom podnikateľskom odvetví, v konečnom dôsledku vylučuje existenciu príčinnej súvislosti medzi protiprávnou udalosťou a ušlým ziskom, ako základnú podmienku vzniku zodpovednosti štátu za škodu. Ušlý zisk je teda stratou konkrétnej, reálnej a preukázateľnej príležitosti zhodnotenia majetku, avšak len za predpokladu, že pravdepodobnosť dosiahnutia zisku u poškodeného je s ohľadom na existujúce okolnosti toho ktorého konkrétneho prípadu vysoko pravdepodobná až blížiac sa k istote. Pokiaľ žalobca nepreukáže existenciu týchto okolností a výšku ušlého zisku, ktorý mohol pri bežnom chode vecí očakávať, nemôže byť v konaní úspešný.

Z uvedeného súd prvej inštancie vyvodil, že v danom prípade tvrdený ušlý zisk v súvislosti s podnikateľským plánom žalobkyne nemohol byť spôsobený priamo a nesprostredkovane nesprávnym úradným postupom exekučného súdu (ktorého konania žalobkyňa ani nebola účastníkom), ani nezákonnými rozhodnutiami (i keď vo vzťahu k časti exekučného konania, týkajúcej sa schválenia príklepu a rozvrhu je vydražiteľ, teda žalobkyňa považovaný za účastníka konania). Škoda vo forme ušlého zisku mohla vzniknúť žalobkyňi v príčinnej súvislosti s jej rozhodnutím realizovať plán v rozsahu a za podmienok, ktoré si stanovila. V žiadnom prípade nie je možné v danom prípade vyvodiť zodpovednosť štátu podľa ZoZŠ za prípadnú škodu nepriamu, sprostredkovanú.

Žalobkyňa mohla a mala mať vedomosť o tom, že dražba predmetných nehnuteľností bola nezákonná jednak z verejných registrov, z ktorých boli zrejme skutočnosti, pre ktoré bolo následne uznesenie o schválení príklepu zrušené, resp. ďalšie zmenené. Tiež, mala vedomosť o tom, že proti uzneseniu o schválení príklepu je prípustné odvolanie, a teda mala a mohla prispôbiť svoje podnikateľské závery tejto skutočnosti. Žalobkyňa tak sama nepostupovala s úmernou odbornou starostlivosťou, kedy neminimalizovala škodu a keď naďalej zotrvala na svojom pôvodnom podnikateľskom zámere. Pritom žalobkyňa v konaní sama uviedla, že v období do vydania konečného rozhodnutia KS TT (ktorým nebol schválený príklep) využívala i keď len z časti predmetné nehnuteľnosti, a to napriek nezákonnej dražbe. I keď je potrebné uviesť, že s ohľadom na všetky okolnosti bola žalobkyňa bez ďalšieho oprávneným držiteľom týchto nehnuteľností v danom čase.

Ku škode, ktorá mala žalobkyňi vzniknúť zadržívaním finančnej čiastky (dražobnej zábezpeky), ktorú tak nemohla použiť na iné podnikateľské závery, KS TT vo svojom prvom zrušujúcom rozhodnutí uviedol, že zodpovednosť za prípadnú škodu spočívajúcu v zadržívaní uvedenej dražobnej zábezpeky súdnym exekútorom nemožno pripísať na vrub štátu. Keďže ZoZŠ neupravoval zodpovednosť štátu za činnosť exekútora, tak ako ju exaktne upravil zákon č. 514/2003 Z.z., nemožno analogicky vychádzať a výkladom rozširovať účinnosť ZoZŠ. Žalobkyňa sa mohla domáhať prípadnej náhrady škody priamo proti súdnemu exekútorovi v zmysle Exekučného poriadku platného a účinného v čase vzniku škody.

Súd prvej inštancie uzavrel, že na základe uvedených argumentov a v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou mu nezostávalo nič iné ako žalobu opäť zamietnuť, nakoľko žalobkyňa nepreukázala príčinnú

súvislosť medzi škodou a nesprávnym postupom exekučného súdu a jeho nezákonnými rozhodnutiami. Vzhľadom na uvedené súd nepriznal ani úroky z omeškania, nakoľko nepriznal istinu spočívajúcu v nároku na náhradu škody.

K námietke premlčania súd prvej inštancie v súlade so záverom odvolacieho súdu len konštatoval, že k premlčaniu nároku dôjsť nemohlo, nakoľko žalobkyňa sa o nesprávnom úradnom postupe a nezákonných rozhodnutiach dozvedela z uznesenia KS TT č. k. 23CoE/105/2005-396 z 21.7.2006, a to v danom prípade v totožný deň 22.9.2006, kedy jej bolo doručené zrušujúce rozhodnutie, pričom žaloba bola podaná dňa 3.4.2008. Súd prvej inštancie poznamenal, že ak sa nevysporiadal s niektorým z ďalších argumentov žalovanej (napr. premlčanie úrokov z omeškania), je tomu tak preto, že žaloba bola zamietnutá z dôvodov uvedených v tomto odôvodnení.

V časti o trovách konania svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 255 ods. 1 a § 396 ods. 3 CSP a poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 26.10.2016, sp. zn. 6 Cdo 544/2015, vecne dôvodil, že nepriznal náhradu trov konania žalovanej, ktorá mala plný úspech vo veci meritórneho rozhodnutia, keďže žalovaná si síce neskôr v konaní náhradu trov uplatnila (najprv si ich neuplatnila), avšak podľa súdneho spisu žiadne trovy žalovanej nevznikli.

2. Proti tomuto rozsudku v celom jeho rozsahu podala včas odvolanie žalobkyňa, s návrhom na jeho zmenu vyhovením žalobe v celom jej rozsahu, pre prípad potreby ďalšieho dokazovania navrhla jeho zrušenie a vrátenie veci na opätovné prejednanie na súd prvej inštancie. Odvolanie odôvodnila odvolacími dôvodmi uvedenými v ust. § 365 ods. 1 písm. e/, f/ a h/ CSP. Nesúhlasila so závermi a právnym posúdením veci prvoinštančným súdom, nakoľko už predchádzajúci zákonný sudca na súde prvej inštancie, vo veci vykonal dôsledné dokazovanie, či už prostredníctvom doložených listinných dôkazov, ako aj výsluchmi účastníkov a svedkov (znalcov) a prišiel v priebehu konania (aj v súlade s odôvodnením zrušujúcich rozhodnutí) k záverom, že došlo k nesprávnemu úradnému postupu a nezákonnosti vydaných rozhodnutí, že zavinením žalovanej škoda vznikla, že vznikla vo výške vyčíslenej žalobkyňou a že žalobkyňa preukázala i príčinnú súvislosť medzi škodou a týmto nesprávnym úradným postupom a nezákonnosťou vydaných rozhodnutí. Prvýkrát bola žaloba zamietnutá z dôvodu, že nikto nevyslovil, že na strane žalovanej došlo k nesprávnemu úradnému postupu, resp. k nezákonným rozhodnutiam, a druhýkrát z dôvodu, že nárok žalobkyne je premlčaný. Je teda zrejmé, že žaloba bola zamietnutá z iných vyššie uvedených dôvodov, pričom vyššie uvedené skutočnosti (nezákonnosť, resp. nesprávny úradný postup, zavinenie, škoda, výška škody, príčinná súvislosť) mal súd podľa svojich tvrdení za preukázané, pretože minimálne zamietnutie žaloby súdom prvej inštancie v jeho v poradí druhom rozsudku z dôvodu premlčania nároku žalobkyne na náhradu škody by bolo nelogickým, ak by nemal vyriešenú otázku práva žalobkyne na náhradu škody (t. j., že žalobkyňa má voči žalovanému splatnú pohľadávku - právo na plnenie) t.z. existenciu škodlivého následku vyvolaného nesprávnym úradným postupom a nezákonnými rozhodnutiami OS ako aj existenciu kauzálneho nexusu medzi nesprávnym úradným postupom a nezákonnými rozhodnutiami a vzniknutým škodlivým následkom. Po zmene zákonného sudcu vec prejednávajúca sudkyňa, ktorá rozhodla v poradí o treťom zamietnutí žaloby skonštatovala (zápisnica z pojednávania z 25.9.2017), že má za to, že je daná zodpovednosť žalovaného za nezákonné rozhodnutie a nesprávny úradný postup exekučného súdu (i keď sa to snaží v rámci odôvodnenia rozsudku trošku nemotorne poprieť), pričom súd bude skúmať či došlo ku škode a či existuje príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom, resp. nezákonným rozhodnutím. Po vypočutí strán v konaní nepovažovala za potrebné opätovne osobne vypočuť znalcov (čo žalobkyňa navrhovala), ktorí výšku škody vyčíslili a potvrdili a pojednávanie ukončila konštatovaním (záver zápisnice z 25.9.2017 a zvukový záznam z priebehu pojednávania), že vzhľadom na prednesy strán v konaní má za preukázané, že škoda vznikla tak, ako je vyčíslená žalobkyňou s tým, že súd bude skúmať príčinnú súvislosť medzi touto škodou a konaním žalovanej. Napriek uvedenému sa však v odôvodnení rozsudku prekvapivo konštatuje, že žalobkyňa nepreukázala, že došlo ku škode, že nepreukázala ani jej výšku (pozn.: nelogické konštatovanie, pretože, ak podľa vec prejednávajúcej sudkyne nebola preukázaná existencia škody, ako mohla konštatovať, to, že nepreukázala jej výšku, pretože túto by mohla preukázať, až po konštatovaní existencie škody) a že sa jedná len o fikciu, a že tento ušlý zisk nemá žiadny konkrétny preukázateľný základ. Takéto závery vyriekol súd, napriek vyššie uvedenému vlastnému konštatovaniu („súd má za preukázané, že škoda vznikla tak, ako je vyčíslená“). Paradoxne v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie je konštatované, aké je dokazovanie vo veci ušlého zisku a jeho výšky dôležité, zároveň však je spomínaná akási dovolateľka, ktorá sa odvoláva na hypotetický ušlý zisk vychádzajúci len z porovnania a spriemerovania zisku dosahovaného v prípade obdobnej podnikateľskej príležitosti za obdobných podmienok u iného podnikateľského subjektu v príslušnom podnikateľskom odvetví, čo v konečnom dôsledku vylučuje

existenciu príčinnej súvislosti. Ďalej je však jedným dychom konštatované, že ušlý zisk je teda stratou konkrétnej, reálnej a preukázateľnej príležitosti zhodnotenia majetku, avšak len za predpokladu, že pravdepodobnosť dosiahnutia zisku u poškodeného je s ohľadom na existujúce okolnosti toho ktorého konkrétneho prípadu vysoko pravdepodobná až blížiac sa k istote. Rozsudok súdu prvej inštancie je vnútorne rozporný s tým čo odznelo na pojednávaniach z veci prejednávajúcej sudkyne, ale aj s tým čo je v ňom konštatované, keď raz mal prvoinštančný súd škodu aj jej výšku preukázanú a preto zrejme ani nepovažoval za potrebné v tomto konkrétnom prípade preukazovať okolnosti pravdepodobnosti dosiahnutia zisku blížiaceho sa k istote a v zásade možno skonštatovať, že ušlému zisku, t. j. jeho vzniku, resp. výške sa prakticky v odôvodnení rozsudku takmer vôbec nevenuje. Na základe takýchto rozporuplných príkladov, záverov, odkazov a konštatovaní súd došiel k myšlienke (záveru), po tom čo do rozsudku obrazne nasypal množstvo zákonných ustanovení a judikatúry súdov SR a ČR, že z uvedeného vyplýva, že v danom prípade ušlý zisk v súvislosti s podnikateľským plánom žalobkyne nemohol byť spôsobený priamo a nesprostredkovane nesprávnym úradným postupom exekučného súdu, ani nezákonnými rozhodnutiami. Teda bez zdôvodnenia aplikoval závery iných rozhodnutí na predmetný spor, neberúc do úvahy špecifiká a existujúce okolnosti toho ktorého konkrétneho prípadu. Učinil tak i v rozpore s konštatáciou na pojednávaní, že má za preukázané, že škoda vznikla tak, ako je vyčíslená. Neskôr ešte ako príklad uvádza rozhodnutie Ústavného súdu ČR, ktorého kontext taktiež žalobkyňa nevie určiť, pričom ale z neho opäť súdu vychádza záver, že žalobkyňa tak mohla a mala mať vedomosť o tom, že dražba predmetných nehnuteľností bola nezákonná! Uvedené vytvára dojem, že odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie vôbec nekorešponduje s predmetným sporom a je len súhrnom post'ahovaných citácií z rôznych rozhodnutí, ktoré na seba často vôbec nenadväzujú, dokonca s vecou ani nesúvisia. Odôvodnenie vzniku a existencie príčinnej súvislosti, ako aj prípadnej spoluzodpovednosti exekútora, resp. žalobkyne za škodu bolo podrobne rozpracované v Záverečnom vyjadrení žalobkyne z 12.10.2017.

1/ Vzťah príčinnej súvislosti (kauzálny nexus) medzi nezákonnými rozhodnutiami, resp. nesprávnym úradným postupom a škodou sa v právnej teórii označuje ako priama väzba javov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). NS SR, ako aj NS ČR vo svojej judikatúre vyložil vo vzťahu k otázke príčinnej súvislosti ako právnej kategórii (v oblasti súkromného práva jeden z predpokladov zodpovednosti za škodu), že pri jej skúmaní nejde o zisťovanie príčinnej súvislosti vo filozofickom slova zmysle, ale v právnom slova zmysle t. j. ide o zistenie aká skutočnosť bola bezprostredne príčinou daného následku. Z celého reťazca všeobecnej príčinnej súvislosti (kde každý jav má svoju príčinu a zároveň je príčinou iného javu), keď je príčin viac, je potrebné pre existenciu príčinnej súvislosti, aby reťazec postupne nastupujúcich príčin a následkov bol vo vzťahu ku vzniku škody natoľko prepojený, že už z pôsobenia prvotnej príčiny možno dôvodne predpokladať vecnú súvislosť so vznikom škodlivého následku (rozsudok NS ČR 25 Cdo 562/99). Otázka príčinnej súvislosti nie je otázkou právnou, ale jedná sa o skutkovú otázku (čo sa udialo a aký bol dôsledok týchto udalostí a rozhodnutí). Právnym posúdením veci je hlavne vymedzenie medzi akou ujmom (ako následkom) a akou skutočnosťou (ako príčinou) tejto ujmy má byť príčinná súvislosť zisťovaná. Pre posúdenie vzniku zodpovednosti za škodu má preto zásadný význam aj otázka, v čom konkrétne spočíva škoda (majetková ujma) za ktorú je náhrada požadovaná a potom v príčinnej súvislosti i posúdenie vyššie uvedených javov - príčina a následok.

Zo skutkových zistení v danej veci je nepochybné, že bezprostrednou prvotnou príčinou škodlivého následku vzniknutého žalobkyňi bolo vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v exekučnom konaní vedenom na prvoinštančnom súde (OS TT) pod sp. zn. 16 Er 1949/00 v roku 2000, v ktorom oprávnený vymáhal svoju judikovanú pohľadávku voči povinným 1 až 5, ktorú mal voči povinnému 1 - spoločnosti DEOP-REAL spol. s r. o., ktorý však už v čase vydania poverenia neexistoval (zanikol) t. j. nemal právnú subjektivitu - non subjekt. (citovala § 53 ods. 1 a ods. 3 písm. b/ E. p.)

Z vyššie uvedeného jednoznačne vyplýva, že poverenie nemožno síce kvalifikovať ako nezákonné rozhodnutie (vzhľadom k jeho povahe), ale je nepochybné, že sa jednalo o nesprávny úradný postup súdu, ktorý ho vo vzťahu k povinnému 1 - spoločnosti DEOP-REAL spol. s r. o., vydal, keď evidentne postupoval v rozpore s vyššie cit. zák. ust. a priznal povinnému 1/ od vydania poverenia postavenie účastníka exekučného konania (podľa § 35 ods. 1 E. p. do vydania poverenia na vykonanie exekúcie je účastníkom konania oprávnený a po vydaní poverenia na vykonanie exekúcie sú účastníkmi konania oprávnený a povinný; iné osoby sú účastníkmi len tej časti konania, v ktorej im toto postavenie priznáva tento zákon.). Uvedené už konštatoval aj odvolací súd v prvom zrušujúcom uznesení č. k. 10Co/391/2014-203 na str. 10, cit. „ v postupe Okresného súdu Trnava zodpovednosť štátu za škodu zakladala nielen nezákonnosť vydaných rozhodnutí, ale i nesprávny postup súdu. V prvom prípade totiž nemôže byť sporu o tom; že u prvého (príklep schvaľujúceho) uznesenia došlo k jeho zrušeniu

a u druhého k takej jeho zmene, ktorá mala za následok zvrátenie výsledku konania na súde prvého stupňa (v odvolacom konaní), pričom so zreteľom k predbežnej vykonateľnosti uznesení, k privedeniu už udelením príklepu účinku v podobe možnosti vydražiteľa ujať sa držby vydražených nehnuteľností a tiež k ďalšiemu účinku nadobudnutia vlastníctva takýchto nehnuteľností vydražiteľom už ku dňu udelenia príklepu za kumulatívneho splnenia dvoch podmienok (1. zaplataenia najvyššieho podania a 2. schválenia udelenia príklepu súdom, u ktorého schválenia ale zákon rovnako nič nehovorí o právoplatnosti uznesenia) nemôže byť pochyby ani o tom, že tu ide práve o prípad výnimky z pravidla, podľa ktorého by nárok na náhradu škody mal byť daný len v prípade zrušenia pre nezákonnosť už právoplatného rozhodnutia (tu opäť por. ust. § 4 ods. 1 aj 2 ZoZŠ v ich vzájomnej súvislosti)."

Po vydaní poverenia, ako vyplýva z vyššie uvedeného došlo k nezákonnosti vydaných rozhodnutí v exekučnom konaní, čo v tomto sporovom konaní sporné nie je, ktoré spolu s nesprávnym úradným postupom boli príčinami, ktoré spôsobili žalobkyni škodlivý následok (ušlý zisk), ktorý vznikol v príčinnej súvislosti s tým, že žalobkyni bolo znemožnené plnohodnotne podnikáť a vytvárať zisk, čo už konštatoval i odvolací súd už v prvom zrušujúcom uznesení sp. zn. 10Co/391/2014-203 na str. 10, cit. „potom nesprávny postup exekučného súdu prvého stupňa celkom jednoznačne tkvel prinajmenšom v udelení poverenia exekútorovi“. Inak povedané, keby neprebíhala, resp. takto neprebíhala, a to i z časového hľadiska (viď nižšie) táto exekúcia, resp. nezačalo by nezákonné exekučné konanie, následne by sa nebola bývala žalobkyňa zúčastnila dražby, a následne by nebola bývala obmedzená vo svojich podnikateľských aktivitách (nemala ani nehnuteľnosť a po dobu cca 7 rokov ale ani peniaze - dražobnú zábezpeku, ktorú nemala nie z toho dôvodu, že by bola bývala ju nechcela alebo, že by jej ju zadržoval protiprávne exekútor, ale ju nemala preto, pretože ju zložila ako dražobnú zábezpeku, inak by nemohla dražiť a až na základe rozhodnutia odvolacieho súdu č. k. 23CoE/105/2005 z 21.7.2006, ktoré jej bolo doručené 22.9.2006 sa dozvedela, že táto jej bude po tak dlhej dobe vrátená a účel pre ktorý tam bola zložená sa nenaplní) a následne by jej v tej súvislosti nevznikla škoda. Žalobkyňa sa v určitom štádiu exekučného konania ako dražiteľ len zúčastnila dražby nehnuteľností, ktoré mali byť súčasťou jej podnikateľského plánu a mali spolugenerovať zisk. Za dôležitý a úzko súvisiaci moment preukazujúci príčinnú súvislosť medzi škodou (jej výškou) a nezákonným rozhodnutím považuje tú skutočnosť, že tento protiprávny stav, ktorý ako vyššie uviedla nesprávnym úradným postupom bol priebežne v čase udržiavaný a dotovaný ďalšími a ďalšími nezákonnými rozhodnutiami, ktoré udržiavali predmetnú exekúciu aktívnu cca sedem rokov a mali za následok, že počas tejto doby (najmä roku 2001 až 2006) bola žalobkyňa zavineným konaním exekučného súdu viac menej podnikateľsky paralyzovaná, nakoľko nemohla ani disponovať so svojimi prostriedkami - dražobnou zábezpekou a zároveň nebola ani vlastníkom nehnuteľnosti, ktorú potrebovala bezprostredne na to, aby mohla naplniť svoje zákazky, keďže vo vydraženej nehnuteľnosti-objekte podľa podnikateľského plánu plánovala výrobu oceľových konštrukcii pre seizmické z odolnenie atómových elektrární, výrobu nádrží a prvkov do technologických zariadení, na to však potrebovala dobudovať technologické zázemie, najmä vybudovanie zdvíhacích zariadení (žeriavy), na ktoré sú potrebné povolenia od IBP Nitra na základe schválenej projektovej dokumentácie a statických výpočtov, čo predstavuje zásadný zásah do konštrukcie budovy. Uvedené však nemohla realizovať, nakoľko žalobkyňa nebola vlastníkom vydraženej nehnuteľnosti, ktorým by sa určite stala v roku 2001, ak by nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu a následným nezákonným rozhodnutiam, čím by jej nebola spôsobená ujma (ušlý zisk), spočívajúca v tom, že u nej v dôsledku škodnej udalosti nedošlo k rozmnoženiu majetkových hodnôt, hoci sa to s ohľadom na pravidelný beh vecí dalo očakávať. V predmetnej nehnuteľnosti mala byť zriadená aj lakovňa, taktiež potrebná na realizáciu podnikateľského plánu, ku ktorej sú potrebné stavebné úpravy podľa platných zákonných noriem a ochrany životného prostredia na ktoré je potrebné schvaľovacie konanie od dotknutých orgánov (IBP, Životné prostredie) na základe projektu a samozrejme dokladu preukazujúceho vlastníctvo nehnuteľnosti - objektu, kde sa to malo realizovať. Bolo potrebné realizovať aj rozvody elektriky k zariadeniam, ako k nožniciam, skružovačke, pílam a paličke, ku ktorej je potrebné povolenie aj od životného prostredia, ako aj realizovať rozvody vzduchu a vody po výrobných priestoroch pre potreby výroby, kde samozrejme bolo potrebné dokladať aj doklad preukazujúci vlastníctvo nehnuteľnosti - objektu, v ktorej sa mali takéto inštaláčne činnosti realizovať. Žalobkyňou prezentované skutočnosti v konaní nepredstavujú všeobecné tvrdenia o strate podnikateľskej príležitosti žalobkyne, ale stratu konkrétnej, reálnej a preukázateľnej príležitosti zhodnotenia majetku, ktorá pravdepodobnosť dosiahnutia zisku u žalobkyne (poškodenej) je s ohľadom na existujúce okolnosti tohto prípadu vysoko pravdepodobná až blížiac sa k istote. Otázkou straty konkrétnej, reálnej a preukázateľnej príležitosti zhodnotenia majetku žalobkyne dokazuje odborný posudok spoločnosti KONTECH, s. r. o. zo 14.6.2007 (posudzoval okolnosti pravdepodobnosti dosiahnutia zisku u žalobkyne), podnikateľský plán žalobkyne na roky 2001-2005, vyhotovený za účelom poskytnutia úveru v Poľnobanke Trnava a.s.,

ktorá mimochodom podnikateľskú príležitosť žalobkyne považovala za konkrétnu a reálnu; stanovisko regionálneho a poradenského informačného centra v Trenčíne z 22.3.2001 a správa o preskúmaní finančných informácií spoločnosťou KLT AUDIT spol. s r. o. z 12.6.2007. Z uvedených jednoznačne vyplýva, aký priemerný zisk by dosiahla žalobkyňa t. j. konkrétna právnická osoba a nie všeobecne ktorýkoľvek podnikateľský subjekt v prípade realizácie ňou zamýšľaného podnikateľského zámeru v daných podmienkach a na danom trhu, a dokazujú, aký zisk by žalobkyňa skutočne dosiahla nebyť nesprávneho úradného postupu a nezákonného rozhodnutia, ako aj to, že realizácia zámeru by bola uskutočnená tak, ako žalobkyňa zamýšľala, pokiaľ by nebolo bývalo došlo k nesprávne úradnému postupu a nezákonnému rozhodnutiu.

2/ Čo sa týka otázky spoluzodpovednosti žalobkyne a súdneho exekútora na zodpovednosti za škodu zotrvala na tom, čo doposiaľ v konaní v jej podaniach a prednesoch uviedla, že tým, kto obrazne „posvätil“ protiprávny stav nebol ani exekútor a ani žalobkyňa, ale exekučný súd, ktorý tam bol práve na to, aby nedochádzalo k nesprávne úradnému postupu a k nezákonným rozhodnutiam. Nie je možné túto vinu rozkladať po prvé i na exekútora, ktorý je predsa prísne viazaný postupnými rozhodovacími a schvaľovacími procesmi exekučného súdu a bez nich prakticky ani nemôže vykonať žiadny zásadný, resp. ďalší úkon v exekučnom konaní, nehovoriac o tom, že celá exekúcia vždy začína vydaním poverenia exekútorovi súdom a nie svojvoľne z vôle exekútora a práve exekučný súd ho poveril vykonaním tejto nezákonnej exekúcie (postupoval tým nesprávne - konštatácia odvolacieho súdu uvedená v texte už vyššie). Naopak to, že jednotlivé návrhy a postupy exekútora boli exekučným súdom vždy odobrené len preukazuje zavinenie súdu, ktorý plní v exekučnom konaní okrem iného zákonnú dozornú funkciu a ako jediný mohol a mal exekúciu ako nezákonnú zastaviť, resp. ani ju nespustiť. Pre nezákonnosť, resp. pre nesprávny úradný postup boli zrušené rozhodnutia exekučného súdu a nie rozhodnutia exekútora. Exekútor teda nemôže v danom prípade zodpovedať za žiadnu škodu, pretože žalobkyňa žiadnu nespôsobil a paradoxne v zmysle exekučného poriadku je naopak povinný vykonávať priebežne všetky úkony exekučného konania (vrátane dražby) v zákonom stanovených lehotách inak by práve mohol spôsobiť účastníkovi konania škodu. Pokiaľ ide o spoluzodpovednosť žalobkyne, túto myšlienku považuje žalobkyňa za absolútne neprijateľnú, nakoľko žalobkyňa sa predmetnej nezákonnej exekúcie zúčastnila len ako dražiteľ. Nebola teda účastníkom konania v celom jeho priebehu ani ako oprávnená a ani ako povinná. Jej jedinou povinnosťou bolo zložiť dražobnú kúpnu cenu, ktorú povinnosť si bez pochyby riadne splnila a aj z toho dôvodu nemohla zmarenie a zrušenie exekúcie a teda ani žalovanú škodu zaviniť. Nie je jej povinnosťou skúmať, či dražba nehnuteľností exekútorom (odobrená, povolená a priebežne schvaľovaná okrem iného rozhodnutiami exekučného súdu) je zákonná a pri jej podnikateľskom zameraní (stavebná činnosť so zameraním na elektrárne) to nakoniec nemožno od nej ani spravodlivo požadovať. Naopak žalobkyňa konala v dobrej viere, zúčastnila sa dražby, predložila všetky od nej požadované listiny, splnila všetky na ňu kladené zákonné podmienky a na základe pokynu riadne a včas zaplatila dražobnú cenu, ktorá jej bola vrátená po cca siedmych rokoch z dôvodu, že dražba a exekúcia boli nezákonné. Nevie si v praxi ani predstaviť akým spôsobom a z akého právneho dôvodu mala kontrolovať príslušný exekučný súd (ako vinníka), či exekúcia ktorú povolil je povolená a vykonávaná v súlade s právom a zákonnosťou. Predpokladá, že zákon ani takúto možnosť nepozná a jej ani neprináleží vyhodnocovať listiny, dôkazy a postupy v akomkoľvek exekučnom konaní, resp. inom súdnom konaní. Žalobkyňa sa ako nezávislý podnikateľ v dobrej viere zúčastnila exekučnej dražby nehnuteľností, kde cenu za dražené nehnuteľnosti riadne zaplatila, a to z vlastných peňazí. Nijakým spôsobom nepochybila, resp. nemarila exekučné konanie a dražbu, naopak konala v dobrej viere a splnila si všetky povinnosti kladené jej ako dražiteľovi. Zrejme aj z toho dôvodu bol exekučným súdom prvotne schválený udelený príklep. Exekučný súd OS Trnava vydal exekútorovi nezákonne poverenie v nezákonnom exekučnom konaní a následne v ňom schvaľoval ďalšie úkony. Po cca siedmich rokoch nezákonného vykonávania exekúcie KS Trnava zrušil rozhodnutie OS Trnava o schválení príklepu (ktoré je takmer konečným rozhodnutím v exekučnom konaní v súvislosti s dražbou nehnuteľností) a to evidentne pre jeho nezákonnosť, resp. nesprávny úradný postup. Odvolací súd vo svojom zrušujúcom rozhodnutí skonštatoval, že v predmetnej veci došlo k nezákonnosti a nesprávne úradnému postupu, ktorý zakladá zodpovednosť žalovanej. Počas celej doby od zaplatenia kúpnej ceny až po zrušenie exekučného konania KS Trnava a vrátenie finančných prostriedkov nemohla žalobkyňa pre nezákonné pochybenie súdu disponovať so svojimi finančnými prostriedkami a nevlastnila ani nehnuteľnosť, za ktorú zaplatila. Jedným z najpodstatnejších dôvodov dĺžky trvania tejto exekúcie bola práve jej nezákonnosť, resp. nesprávny úradný postup. Na základe týchto skutočností (v príčinnej súvislosti) sa okrem iného nemohla úspešne zúčastňovať niektorých obchodných súťaží, kde mala reálnu šancu uspieť, nemohla si ani zaobstarať inú prevádzku - nehnuteľnosť (finančné prostriedky mala blokované v nezákonnom exekučnom konaní), nemohla disponovať svojimi finančnými prostriedkami,

nemohla rozvíjať svoj objektívne realizovateľný podnikateľský plán a teda nemohla z tohto dôvodu tvoriť zažalovaný ušlý zisk. Je zrejme, že takýmto konaním jej z dôvodu nezákonného a nesprávneho úradného postupu súdu vznikla znemožnením podnikania a realizácie podnikateľského plánu škoda a dnes žiada aby jej túto škodu, ktorej výšku okrem iných vyčíslila nezávislá znalecká organizácia zaplatila žalovaná. Keby nebolo súdom vydané nezákonné poverenie a následne priebežne sa nekonala nezákonná exekúcia a dražba, ktorá bola po cca siedmich rokoch zrušená mohla by žalobkyňa so svojimi finančnými prostriedkami disponovať a investovať ich iným spôsobom (aj do inej nehnuteľnosti), rozvíjať a realizovať svoj podnikateľský plán. Nebola by týmto nezákonným konaním obmedzená v podnikaní a neprišla by tak o vypočítaný ušlý zisk, ktorý tvorí jej škodu. Nemohla teda tvoriť zisk (škoda - následok) v príčinnej súvislosti a teda z dôvodu, že exekučný súd povolil a viedol vo vyššie uvedenom časovom období (výška škody) nezákonnú exekúciu (príčina), ktorá ju obmedzila v realizácii jej podnikateľskej činnosti, pričom stav ktorý z dôvodu nezákonnosti a nesprávneho úradného postupu nastal nemohla žalobkyňa ani z hľadiska skutkového a ani z hľadiska časového nijakým spôsobom ovplyvniť ani zmeniť. Tento právny názor zastáva aj v súčasnosti a má za to, že pri svojom rozhodovaní súd vychádzal s nesprávneho právneho posúdenia veci zrejme aj z dôvodu osobného neobjasnenia si dôležitých skutočností v tak vážnom súdnom spore (niekoľkonásobné vážne pochybenie so strany exekučného súdu) po zmene zákonného sudcu.

Žalobkyňa vo svojom Záverečnom vyjadrení z 12.10.2017 pomerne jasne vysvetlila na základe čoho, prečo a akej sa domáha škody, ktorá je vznikla zavinením žalovanej, súd teda presne vedel čoho a prečo sa žalobkyňa domáha, napriek tomu v odôvodnení rozsudku tvrdí že nevie v čom spočíva škoda (resp. že jej určenie bolo zmätočné). Zmätočné situácie mohli vzniknúť napr. aj spôsobom vedenia sporu, pričom nová zákonná sudkyňa mala všetky možnosti aj vzhľadom na objem a vážnosť sporu objasniť si opätovne všetky veci, ktoré považovala za dôležité, resp. nejasné až zmätočné. Neurobila tak s konštatovaním, že všetko má za preukázané (škoda, jej výška, zodpovednosť žalovanej, nesprávny úradný postup, nezákonné konanie) okrem príčinnej súvislosti. Dnes žalobkyňa došla v odôvodnení rozsudku k záveru, že keďže nebola preukázaná (bez ďalšieho vysvetlenia a zrejme v inom spore a s inými účastníkmi) existencia príležitosti zhodnotenia majetku o ušlý zisk pravdepodobnosťou bližiacou sa k istote (napriek konštatácii v zápisnici z 25.9.2017), ako ani jeho výška, nemôže byť žalobkyňa v konaní úspešná a z uvedeného vyplýva, že teda nepreukázala príčinnú súvislosť (!?). Myšlienka, že žalobkyňa bola vlastne určité obdobie vlastníkom sporných nehnuteľností nemá žiadne opodstatnenie v predmetnej veci, nakoľko táto nedisponovala listom vlastníctva, ktorý bola povinná dokladať ako prílohu do verejných obstarávaní a obchodných súťaží a preto sa ich nemohla zúčastniť. Povinnosťou žalobkyne nie je hodnotiť ani komentovať rozhodnutia súdu v exekučnom konaní a aj vzhľadom na jej podnikateľské zameranie nemohla mať vedomosť o nezákonnosti celého konania, ktoré mimochodom trvalo cca sedem rokov bez jeho zastavenia.

V závere konštatovala, že predmetné rozhodnutie jednoznačne vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, a to zrejme aj s prihliadnutím na skutočnosť, že všetky dôkazy vrátane výsluchov kľúčových svedkov vykonal iný zákonný sudca ako sudkyňa, ktorá vo veci rozhodovala a táto žiadne dokazovanie okrem krátkeho vypočutia účastníkov nevykonala (zrejme z dôvodu, že okrem príčinnej súvislosti v tom čase mala všetko za preukázané). Škodu a jej výšku určili viaceré nezávislé organizácie vrátane znaleckej, príčinnú súvislosť žalobkyňa podrobne zdôvodnila v Záverečnom vyjadrení z 12.10.2017 a preto nie je možné akceptovať v rozsudku (oproti pojednávaniu) zmenený právny názor a závery súdu, že keďže sa jedná o fikciu a hypotetický ušlý zisk, ktorý nemá žiadny konkrétny preukázateľný základ (záver bez hlbšieho preskúmania veci súčasnou sudkyňou) nie je naplnená podmienka, resp. z toho vyplýva, že nevznikla príčinná súvislosť medzi konaním žalovanej a škodou. V Záverečnom vyjadrení z 12.10.2017 vyslovila aj jej názor k námietke premlčania k žalovanému úroku z omeškania, pokiaľ ide o príslušenstvo k pohľadávke (úroky z omeškania) zastáva názor, že právo na úrok z omeškania je právom, ktoré vzniká za každý deň omeškania samostatne (trvanie omeškania je potrebné chápať ako každodenné nové porušenie povinnosti dlžníka splniť záväzok), pričom nemusí byť ani uplatnené za celé obdobie omeškania. Úroky z omeškania sa premlčujú vo všeobecnej premlčacej dobe, z čoho vyplýva, že ich možno úspešne uplatniť v uzavretom časovom intervale ohraničenom štyrmi rokmi odo dňa podania žaloby, resp. rozšírenia žaloby späťne (ostatné neskoršie sú premlčané v dôsledku uplynutia všeobecnej premlčacej doby k jednotlivým denným úrokom z omeškania) a dňom, keď vznikne žalovanej možnosť účinne vzniesť námietky premlčania voči istine. Nárok na vymáhanie úroku z omeškania teda nezaniká ani premlčaním istiny. I po uplynutí premlčacej doby istiny by teda bolo možné vymáhať časť úrokov z omeškania, a to tých, ktoré vznikli počas plynutia premlčacej doby istiny a ku ktorým neuplynula ich vlastná premlčacia doba. (Števec, Grausová). Štvorročnú premlčaciu dobu (Obch. z.) v žalobe (jej rozšírení) aplikovala z dôvodu, že sa jedná o náhradu

škody spôsobenú podnikateľskému subjektu vzniknúvšiu v súvislosti s jeho podnikateľskou činnosťou. Vyššie uvedené je však v predmetnom spore irelevantné, nakoľko pohľadávka ktorá je predmetom sporu (istina - škoda) nie je premlčaná a je splatná, nakoľko ustanovenia predmetného zákona (58/1969) splatnosť pohľadávky na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom alebo nezákonným rozhodnutím neustanovujú, je potrebné v tomto prípade aplikovať právnu úpravu splatnosti pohľadávok podľa § 563 O.z., ktorá ustanovuje, že ak čas plnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh od prvého dňa potom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal. Ustanovenie § 563 O.z. je možné aplikovať aj na túto vec, keďže žalovaná sa dostala do omeškania so splnením pohľadávky (dlhu) - nároku na náhrady škody po uplynutí 6-mesačnej lehoty na predbežné prerokovanie nároku a teda táto je aj splatná. Úrok z meškania nie je žalovanou škodou (istinou), ktorá je predmetom sporu ako sa mylne domnieva žalovaná, je k nej len samostatne vymáhateľným (čo sa týka lehôt) akcesorickým záväzkom s tým, že pokiaľ ide o jeho vznik predpokladá sa hlavný záväzok. A práve na tento hlavný záväzok by bolo možné v prípade oneskoreného podania žaloby (čo sa nestalo) aplikovať § 22 zák. č. 58/1969 a teda nie na príslušenstvo istiny (škody). K uvedeným úvahám zvädza možno skutočnosť, že predmetom žaloby je náhrada škody, avšak pokiaľ ide o úroky z omeškania treba na ne lepšie pochopenie nahliadať ako na úroky z omeškania príkladne pri vymáhaní nezaplatenej dlžnej sumy. Takisto je mylný i názor, že úrok z omeškania bolo potrebné predbežne prerokovať so žalovanou (to by ich prerokovali každý deň až do zaplatenia škody). Úrok z omeškania nie je škoda, ktorá vznikla z dôvodu nezákonného rozhodnutia, resp. nesprávneho úradného postupu podľa zák. č. 58/1969, je to v peniazoch vyjadriteľná pohľadávka, ktorá vznikla a denne vzniká práve na základe oneskoreného vyplatenia vymáhanej škody. Žalobkyňa rozhodnutie prvoinštančného súdu považuje za nesprávne a nespravodlivé, má za to že je preukázaná povinnosť žalovanej uhradiť škodu tak ako je zažalovaná.

3. Proti tomuto rozsudku iba v časti náhrady trov prvoinštančného konania podala včas odvolanie žalovaná. Odvolanie odôvodnila podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP, citovala § 255 ods. 1, § 257, § 262 ods. 1 a 2 CSP s tým, že súd prvej inštancie svojim v poradí tretím rozsudkom žalobný návrh žalobkyne v celom rozsahu zamietol. Je teda zrejme, že porovnaním úspechu strán sporu je žalovaná úspešnou stranou oproti žalobkyni v rozsahu 100%. Súd prvej inštancie teda nepostupoval správne, ak žalovanej napriek 100% úspechu v spore náhradu trov konania nepriznal. Nepriznanie náhrady trov konania žalovanej súd prvej inštancie odôvodnil tým, že jej vychádzajúc zo súdneho spisu žiadne trovy nevznikli. Úlohou súdu prvej inštancie v meritórnom rozhodnutí vo vzťahu k trovám konania strán sporu však nie je zisťovať, či zo súdneho spisu trovy stranám sporu vznikli alebo nevznikli. Súd prvej inštancie je povinný rozhodnúť výlučne o rozsahu nároku strany sporu na náhradu trov konania, pričom rozsah úspechu môže vyjadriť v percentách alebo zlomkom. Až následne, vychádzajúc z ust. § 262 ods. 2 CSP, po právoplatnosti rozhodnutia sa zisťuje, či strane sporu trovy konania vznikli, pričom o konkrétnej výške náhrady trov konania strany sporu po právoplatnosti rozhodnutia, kedy je výsledok sporového konania už nespochybniteľný, rozhodne súd uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Napriek tomu, že žalovaná zastáva názor, že úlohou súdu prvej inštancie nebolo zo súdneho spisu skúmať, či žalovanej trovy konania vznikli alebo nie, žalovaná podotkla, že poverení zástupcovia Ministerstva spravodlivosti SR, ktoré v danej veci koná v mene žalovanej, sa zúčastnili na pojednávaniach pred súdom prvej inštancie v dňoch 25.9.2017, 2.12.2013, 25.9.2013, 3.6.2013, 1.2.2010, a teda nakoľko sídlom Ministerstva spravodlivosti SR je Župné námestie 13, Bratislava, žalovanej nepochybne trovy konania v podobe cestovných nákladov vznikli, keďže sa poverení zástupcovia Ministerstva spravodlivosti SR za účelom účasti na vytyčených pojednávaniach museli prepraviť zo sídla Ministerstva spravodlivosti SR na súd prvej inštancie so sídlom v Galante a späť. Navyše ako vyplýva zo zápisnice z pojednávania vo veci z 25.9.2017 ako aj z písomného vyjadrenia žalovanej vo veci z 23.10.2017, žalovaná si náhradu trov konania v podobe cestovných nákladov jednoznačne uplatnila. Napriek výslovnému uplatneniu si náhrady trov konania, súd prvej inštancie právo žalovanej na náhradu trov konania napadnutým rozsudkom nepriznal, a to z dôvodu, že jej zo súdneho spisu žiadne nemali vyplývať. Dokonca aj v prípade, ak by si žalovaná nárok na náhradu trov konania neuplatnila, takýto nárok strane sporu nie je možné uprieť, pričom súd rozhodne o náhrade trov konania, ktoré vyšli najavo, čo v prípade žalovanej predstavuje minimálne náhradu cestovných nákladov podľa cenníka cestovných prepravcov hromadnej dopravy. Nie je nevyhnutné trovy konania vyčíslť pred vydaním meritórneho rozhodnutia, keďže súd má rozhodnúť len o rozsahu priznanej náhrady trov konania. Špecifikáciu uplatňovaných trov je však potrebné súdu predložiť pred vydaním uznesenia o výške náhrady trov konania. Vychádzajúc z ust. § 257 CSP, súd len výnimočne neprizná úspešnej strane sporu náhradu trov konania, a to za situácie, kedy v právnej veci, o ktorej súd rozhoduje existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Vo všeobecnosti

možno konštatovať, že ak súd pristúpi k aplikácii § 257 CSP, vždy musí ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený, nakoľko v opačnom prípade by došlo k závažnému zásahu do základných pravidiel rozhodovania o náhrade trov konania, kedy platí zásada úspechu v konaní. Je však nepochybné, že v právnej veci pred súdom prvej inštancie neboli zastúpené dôvody osobitného zreteľa, a teda žalovanej jednoznačne nárok na náhradu trov konania mal byť súdom prvej inštancie priznaný.

4. Žalobkyňa a žalovaná sa vzájomne k svojim odvolaniam nevyjadřili.

5. Odvolací súd vo veci rozhodoval podľa ustanovení CSP, účinného od 1.7.2016, ktorým bol zrušený zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších zmien a doplnení (ďalej aj „O.s.p.“), keďže podľa § 470 ods. 1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti a podľa ods. 2 vety prvej rovnakého ustanovenia právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolania boli podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), stranami, v ktorých neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolania majú zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľky použili zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. e/, f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku vo veci samej vecne správny.

6. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na uplatnené odvolacie dôvody a na odôvodnenie preskúmaného rozsudku bolo posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol vecne správne, pokiaľ žalobu žalobkyne o zaplatenie sumy 1.200.192,52 eur s príslušenstvom (nárok uplatnený titulom náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom) v celom rozsahu zamietol po tom, čo dospel k záveru, že neboli súčasne splnené všetky 3 podmienky pre vznik zodpovednosti štátu za škodu. Predmetom prieskumu bolo aj odvolaním napadnuté rozhodnutie o trovách prvoinštančného konania.

7. Po preskúmaní obsahu spisu a odôvodnenia ostatne napadnutého rozsudku odvolací súd konštatuje, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle 220 ods. 2 CSP. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán v prejednávanej spore, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný spor a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Zistenia súdu prvej inštancie majú vecné i logické zakotvenie vo vykonaných dôkazoch a prijaté skutkové a právne závery sú odôvodnené zrozumiteľne a v súlade s ustálenou súdnou praxou, pri súčasnom zohľadnení ochrany subjektívneho práva oboch sporových strán, ich rovnosti v uplatnení práv, ochrany ich oprávnenej dôvery v právo, ako i predvídateľnosti súdneho rozhodnutia.

Odvolací súd sa preto nestotožňuje s námietkami žalobkyne o vnútornej rozpornosti rozsudku, jeho rozpornosti s tým čo odznelo na pojednávaní, ani s tým, že súd prvej inštancie aplikoval závery iných rozhodnutí na predmetný spor neberúc do úvahy špecifika a existujúce okolnosti toho ktorého konkrétneho prípadu. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia vysporiadal so všetkými právne a skutkovo relevantnými otázkami, aj so špecifickými námietkami strán sporu a tým, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobkyne, ktorá je nespokojná s právnymi závermi, nemohlo dôjsť k porušeniu práva žalobkyne na spravodlivý súdny proces. Súd prvej inštancie správne za účelom posúdenia súladnosti jeho záverov s ustálenou súdnou praxou citoval z rozhodnutí predstavujúcich ustálenú súdnu prax, nakoľko v prípade ak by sa od nej odklonil, muselo by jeho rozhodnutie obsahovať aj dôkladné odôvodnenie tohto odklonu.

Podľa § 181 ods. 2 vety prvej a druhej CSP po úkonoch podľa odseku 1 súd určí, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré dôkazy nevykoná. Súd tiež uvedie svoje predbežné právne posúdenie veci.

Predbežnosť právneho posúdenia veci spočíva v tom, že sudca v aktuálnom štádiu procesu objektívne nemohol vychádzať z výsledkov riadneho dokazovania a ku konkrétnemu právemu záveru dospel síce vyčerpávajúcim argumentačným postupom, ale iba v rámci prípravy pojednávania. Objektívne právo je súd vždy spôsobilý interpretovať (iura novit curia), avšak záväzne aplikovať ho môže až na definitívne zistený skutkový stav v procesnom zmysle. Predbežným právnym posúdením veci nie je súd striktnie viazaný, iba ak sa chce od neho zásadným spôsobom odkloniť, tak sa musí v odôvodnení rozhodnutia s týmto odklonom náležite vysporiadať.

Na pojednávaní dňa 25.9.2017 súd prvej inštancie uviedol svoje predbežné právne posúdenie veci (ku ktorému zjavne dospel v rámci prípravy pojednávania), a to že na vec bude aplikovať ZoZŠ, že je daná zodpovednosť za nezákonné rozhodnutie a nesprávny úradný postup exekučného súdu, pričom súd bude dokazovať, či došlo ku škode a či existuje príčinná súvislosť medzi škodou a neprávny úradným postupom resp. nezákonným rozhodnutím a či zodpovednosť štátu za škodu je zodpovednosťou výlučnou, resp. či mal podiel aj exekútor a sama žalobkyňa. Od takéhoto právneho posúdenia veci sa súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia vôbec neodklonil. Pokiaľ v závere pojednávania súd uviedol, že vzhľadom na prednesy strán, má za preukázané, že škoda vznikla tak, ako je vyčíslená žalobkyňou s tým, že súd bude skúmať príčinnú súvislosť medzi touto škodou a konaním žalovanej tak, ako uviedol v predbežnom posúdení, toto nepredstavuje zásadný odklon od predbežného právneho posúdenia veci a navyiac sa súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku náležite vysporiadal so všetkými podmienkami vzniku zodpovednosti štátu za škodu (vrátane existencie škody).

8. Z ustanovenia § 27 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, ktorý nadobudol účinnosť 1.7.2004, a ktorým bol zrušený zákon č. 58/1969 Zb., vyplýva, že zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona a za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, sa spravuje doterajšími predpismi.

Keďže k žalobkyňou tvrdenej škode malo dôjsť rozhodnutiami a nesprávnym úradným postupom pred 1. júlom 2004, bolo potrebné vec posudzovať podľa ZoZŠ. Zodpovednosť štátu podľa tohto zákona za nezákonné rozhodnutia a nezákonný alebo nesprávny postup výkonu štátnej moci majúci za následok škodu, má charakter občianskoprávnej zodpovednosti. ZoZŠ je vo vzťahu k O.z. zákonom špeciálnym, preto pokiaľ tento špeciálny zákon neobsahuje vlastnú úpravu, právne vzťahy sa riadia Občianskym zákonníkom (pozri § 20 ZoZŠ).

Podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy SR má každý právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu, či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom. Aj podľa článku 36 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd (ústavný zákon č. 23/1991 Zb.) má každý právo na náhradu škody, ktorú mu spôsobilo nezákonné rozhodnutie súdu, iného štátneho orgánu či orgán verejnej správy alebo nesprávny úradný postup. Úprava zodpovednosti štátu za škodu bola podrobnejšie upravená v ZoZŠ, ktorý bol neskôr nahradený NZoZŠ.

Zodpovednosť štátu sa vzťahuje na prípady, keď bola škoda spôsobená orgánmi štátu pri výkone verejnej moci. Z hľadiska spôsobu, akým bola škoda spôsobená, rozlišuje zákon zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným/protiprávnym rozhodnutím a zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Nezákonným rozhodnutím je v zásade (právoplatné) rozhodnutie orgánu verejnej moci, ktoré je v rozpore s právnym poriadkom Slovenskej republiky alebo záväzkami Slovenskej republiky vyplývajúcimi z platnej medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná, a bolo z dôvodu nezákonnosti zrušené (zmenené) príslušným orgánom. Toto rozhodnutie môže byť vydané najmä v občianskom súdnom konaní.

Na uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím musia byť zásadne splnené nasledovné podmienky: nezákonnosť rozhodnutia, právoplatnosť rozhodnutia a vyčerpanie riadnych opravných prostriedkov. Nezákonnosť rozhodnutia musí byť v čase prejednávania nároku o náhrade škody už konštatovaná príslušným orgánom, ktorý je podľa procesných predpisov oprávnený zrušiť (zmeniť) nezákonné rozhodnutie pre jeho nezákonnosť. Otázkou nezákonnosti rozhodnutia preto nie je možné riešiť ako otázku predbežnú (porov. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo 16/2005). Podmienkou priznania nároku je, že nezákonné rozhodnutie príslušný orgán zrušil (zmenil). Tým je zabezpečené, že základnú otázku, či je právoplatné rozhodnutie nezákonné, posúdil kvalifikovaný orgán. Zodpovednosť štátu je daná iba v prípade, ak poškodený využil všetky riadne opravné prostriedky na dosiahnutie nápravy. Iná právna konštrukcia by viedla k obchádzaniu základného procesného inštitútu, ktorým riadne opravné prostriedky sú. Výnimkou z uvedenej všeobecnej zásady je prípad hodný osobitného zreteľa. Osobitne sa posudzuje i prípad, keď je rozhodnutie vykonateľné bez ohľadu na jeho právoplatnosť (v týchto prípadoch je možné pripustiť, že dôjde ku škode skôr ako

sa stane rozhodnutie právoplatným), prípadne ak ide o tzv. ničotné rozhodnutie, vydané orgánom nad rámec jeho určených právomocí.

Podľa § 1 ods. 1 ZoZŠ štát zodpovedá za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, ktoré v občianskom súdnom konaní a v konaní pred štátnym notárstvom, v správnom konaní, ako aj v konaní pred miestnym ľudovým súdom, a ďalej v trestnom konaní, pokiaľ nejde o rozhodnutie o väzbe alebo treste, vydal štátny orgán alebo orgán štátnej organizácie (ďalej len "štátny orgán"). Štát zodpovedá taktiež za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu spoločenskej organizácie vydaným pri plnení úloh štátneho orgánu, ktoré na túto organizáciu prešli.

K vzniku zodpovednosti štátu za škodu podľa § 1 ods. 1 ZoZŠ je potrebné súčasné splnenie troch podmienok: 1. nezákonné rozhodnutie, 2. vznik škody, 3. príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody (porov. rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 28Cdo 823/2009). Podmienkou vzniku zodpovednosti štátu za škodu je aj okolnosť, že rozhodnutie bolo pre nezákonnosť príslušným orgánom zrušené (zmenené).

V zmysle § 18 ods. 1 a 2 ZoZŠ štát zodpovedá za škodu spôsobenú v rámci plnenia úloh štátnych orgánov a orgánov spoločenskej organizácie uvedených v § 1 ods. 1 nesprávnym úradným postupom tých, ktorí tieto úlohy plnia. Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Právo na náhradu škody majú tí, ktorí boli účastníkmi konania a boli poškodení nesprávnym úradným postupom.

Zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je jeho objektívna zodpovednosť (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa nemožno zbaviť; založená je na súčasnom (kumulatívnom) splnení troch podmienok: 1. nesprávny úradný postup štátneho orgánu, 2. vznik škody, 3. príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody.

Podľa § 9 ods. 1 ZoZŠ (citovaného súdom prvej inštancie v 16. bode odôvodnenia) nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe alebo treste je potrebné vopred prerokovať s ústredným orgánom. Ak ide o rozhodnutie vydané v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní, ako aj v konaní pred štátnym notárstvom alebo miestnym ľudovým súdom, je ústredným orgánom Ministerstvo spravodlivosti tej republiky, na území ktorej má sídlo orgán, ktorý rozhodol v prvom stupni. Ak však ide o rozhodnutie vydané v trestnom konaní proti osobám podliehajúcim vojenskej súdnej právomoci, je týmto orgánom ústredný orgán, ktorý vykonáva správu vojenských súdov. V ostatných prípadoch je týmto orgánom, a) ak ide o vec patriacu do pôsobnosti Československej socialistickej republiky, federálny ústredný orgán, do pôsobnosti ktorého patrí odvetvie štátnej správy, v ktorom bolo nezákonné rozhodnutie vydané, b) ak ide o vec patriacu do pôsobnosti Českej alebo Slovenskej socialistickej republiky, ústredný orgán republiky, do pôsobnosti ktorého patrí odvetvie štátnej správy, v ktorom bolo nezákonné rozhodnutie vydané, a ak niet takéhoto ústredného orgánu, Ministerstvo spravodlivosti; to platí aj v prípade, keď nezákonné rozhodnutie vydal orgán spoločenskej organizácie (§ 1 ods. 1).

Podľa § 10 ZoZŠ (citovaného súdom prvej inštancie v 17. bode odôvodnenia) ak ústredný orgán neuspokojí nárok poškodeného do šiestich mesiacov odo dňa podania žiadosti, môže sa poškodený domáhať priznania nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Nároky na náhradu škody podľa ZoZŠ sú svojou povahou občianskoprávne nároky, pričom právna úprava kladie nemalý význam na ich predbežné prerokovanie s ústredným orgánom (§ 9 ods. 1 ZoZŠ). Nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím treba vždy vopred prerokovať. Pokiaľ ide o nároky na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, predbežné prerokovanie sa zo zákona nevyžaduje.

Táto procesná podmienka (predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím) súdneho konania bola v predmetnej veci splnená, žalobkyňa požiadala listom 20.11.2007 zn. Návrh na predbežné prejednanie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu (§ 9 ods. 1 zák. č. 58/1969 Zb.) Ministerstvo spravodlivosti SR o predbežné prejednanie nároku na náhradu škody v súvislosti s nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Trnava a exekútora JUD. Petra Juhása (hoci pokiaľ ide o nároky na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, predbežné prerokovanie sa zo zákona nevyžaduje) i v súvislosti s nezákonnými rozhodnutiami Okresného súdu Trnava (viď skutkový stav uvedený v označenom návrhu), žalovaná rozhodnutie nevydala a nárok neuspokojila v stanovenej lehote (ani čiastočne), z ktorého dôvodu sa žalobkyňa mohla domáhať svojho nároku na súde.

9. Odvolací súd v predmetnom spore už zaujal stanovisko k otázke splnenia prvej z podmienok vzniku zodpovednosti štátu za škodu (existencii nezákonného rozhodnutia a nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu) v jeho uznesení z 20.3.2012 č. k. 23Co/127/2010-203:

Podľa § 251 ods. 4 O.s.p. na výkon rozhodnutia a exekučné konanie podľa osobitného predpisu (ktorým je na základe poznámky č. 31 v O. s. p. zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších zmien a doplnení alebo tiež exekučný poriadok, ďalej tiež len „E.p.“ - pozn. odvolacieho súdu) sa použijú ustanovenia predchádzajúcich častí, ak tento osobitný predpis neustanovuje inak. Rozhoduje sa však vždy uznesením.

Podľa § 36 ods. 2 E.p. exekučné konanie sa začína dňom, v ktorom bol exekútorovi doručený návrh na vykonanie exekúcie, exekútor však môže začať vykonávať exekúciu až udelením poverenia súdu na jej vykonanie (§ 44).

Podľa § 44 ods. 2 prvých troch viet E.p. (v znení platnom a účinnom do 5. decembra 2000) súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, spravidla do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne.

Podľa § 20a ods. 2 O.z. právnická osoba zapísaná v obchodnom registri alebo v inom zákonom určenom registri zaniká dňom výmazu z tohto registra, pokiaľ osobitné zákony neustanovujú inak.

Podľa § 104 ods. 1 vety prvej O. s. p. ak ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

Podľa § 4 ods. 1 vety prvej ZoZŠ nárok na náhradu škody nemožno uplatniť, dokiaľ právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, pre nezákonnosť nezrušil príslušný orgán; podľa odseku 2 takéhoto ustanovenia však ako výnimku z ustanovenia odseku 1 možno uplatniť nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím vykonateľným bez ohľadu na jeho právoplatnosť, ak toto rozhodnutie bolo na základe opravného prostriedku (§ 3) zrušené alebo zmenené.

Podľa § 171 ods. 1 O. s. p. lehota na plnenie začína plynúť od doručenia uznesenia; jej uplynutím je uznesenie vykonateľné a podľa odseku 2 tohto ustanovenia ak nebola v uznesení uložená povinnosť na plnenie, je uznesenie vykonateľné, len čo bolo doručené, a ak netreba doručovať, len čo bolo vyhlásené alebo vyhotovené.

Podľa § 134 ods. 1 E. p. exekúciu predajom nehnuteľnosti možno vykonať len vtedy, ak oprávnený s exekúciou predajom nehnuteľnosti označenej v upovedomení o začatí exekúcie predajom nehnuteľnosti (ďalej len "upovedomenie o začatí exekúcie") súhlasí a ak sa preukázalo, že nehnuteľnosť je vo vlastníctve povinného.

Podľa § 146 ods. 1 vety prvej E. p. príklep udelí exekútor tomu, u koho sú splnené podmienky ustanovené zákonom a kto urobil najvyššie podanie; podľa § 148 ods. 1 vety prvej takéhoto zákona udelenie príklepu podlieha schváleniu súdom (§ 45), podľa odseku 2 tohto ustanovenia (§ 148 E. p. - pozn. odvolacieho súdu) E. p. rozhodnutie súdu o príklepe doručí exekútor oprávnenému, povinnému, vydražiteľovi a tomu, kto vzniesol proti udeleniu príklepu námietky (§ 147) a právoplatné rozhodnutie súdu o príklepe doručí súd miestne príslušnému daňovému úradu a správe katastra nehnuteľností na zápis do katastra nehnuteľností spolu so zápisnicou o udelení príklepu a napokon podľa § 150 ods. 1 E. p. po udelení príklepu môže sa vydražiteľ ujať držby vydraženej veci; o tom je povinný upovedomiť exekútora a podľa § 150 ods. 2 E. p. ak vydražiteľ zaplatil najvyššie podanie a súd udelenie príklepu schválil, stáva sa vydražiteľ vlastníkom nehnuteľnosti ku dňu udelenia príklepu.

Vychádzajúc z týchto ustanovení, ako aj ustanovení § 19 O.s.p. a § 18 ods. 1 O.z. potom nemôže byť žiadnej pochybnosti o tom, že v prípade exekučného konania vedeného v minulosti Okresným súdom Trnava pod sp. zn. 16Er 1949/00 šlo práve o prípad rozpornosti návrhu na vykonanie exekúcie a tiež žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie so zákonom. Takáto rozpornosť však bola evidentne len čiastočnou, keď primárne mala charakter nesplnenia jednej z podmienok exekučného konania (spočívajúcej v nedostatku spôsobilosti mať práva a povinnosti a teda i spôsobilosti byť účastníkom konania na strane už zaniknutej obchodnej spoločnosti v návrhu označenej za povinnú 1/, keďže spoločnosť „DEOP-REAL, s.r.o., Trnava, Pri Kalvárii 20“ bola vymazaná z obchodného registra už 25. apríla 2000 a exekučné konanie začalo až 8. júna rovnakého roka, pričom takáto okolnosť vyplývala už z návrhu samotného a s ňou zároveň i neobhájiteľnosť požiadavky na vykonanie exekúcie aj proti takejto osobe) a len sekundárne aj charakter požiadavky nemajúcej oporu v hmotnom práve (v tomto prípade pre uplatnenie požiadavky na vykonanie exekúcie aj predajom nehnuteľností majúcich patriť takejto už neexistujúcej právnickej osobe, čo však z povahy veci bolo vylúčené). Práve z tohto dôvodu, avšak zároveň pre možnosť oddelenia častí návrhu (oprávnenej) i žiadosti (exekútora) dotknutých nezákonnosťou od tých, u ktorých podania takouto vadou netrpeli (resp. spis z vyššie označeného exekučného konania, ďalej tiež len „exekučný spis“ pre opačný záver neposkytuje podklady), malo ale správne dôjsť k zastaveniu exekučného konania (podľa § 251 ods. 4, § 19 a § 104 ods. 1 O.s.p.)

vo vzťahu k povinnej 1/ (k čomu síce napokon došlo, hoci zjavne len v nadväznosti na usmernenie Okresného súdu Trnava tzv. zmeňujúcim uznesením Krajského súdu v Trnave z 21. júla 2006 č. k. 23CoE/105/2005-396, a to uznesením okresného súdu zo 17. októbra 2006) a k posudzovaniu podmienok možnosti udelenia poverenia vo vzťahu k ostatným povinným.

Neuplatnenie takéhoto postupu ale malo za následok „rozbehnutie“ exekúcie vo vzťahu ku všetkým povinným (vrátane tej bez spôsobilosti byť účastníčkou konania a logicky i bez statusu vlastníčky akéhokoľvek exekvovateľného majetku, tu por. predovšetkým poverenie Okresného súdu Trnava z 27.7.2000 č. 5207 008844 na č. I. 19 exekučného spisu). Pominúc zamietnutie návrhu povinnej 5/ na zastavenie exekúcie (ku ktorému došlo uznesením Okresného súdu Trnava zo 4.1.2001, i keď takémuto návrhu vo vzťahu k povinnej 1/ nebol dôvod nevyhovieť) to potom viedlo k tomu, že exekútor do exekučného príkazu predajom nehnuteľnosti z 3.8.2000, do vyhlášky o dražbe nehnuteľností z 10.1.2001, do zápisnice z dražby konanej 12.2.2001 (podľa záveru zápisnice nesprávne „2000“) obsahujúcej i udelenie príklepu dnešnej žalobkyni a napokon tiež do návrhu na schválenie príklepu z 23.2.2001 pojal údaje o vlastníctve dražených nehnuteľností povinnou 1/ (hoci toto k žiadnemu zo zhora uvedených dátumov už neprichádzalo do úvahy) a po tomto nasledovala genéza rozhodovania Okresného súdu Trnava a Krajského súdu v Trnave opisovaná už v žalobe i napadnutom rozsudku (čiže 1. uznesenie okresného súdu schvaľujúce udelenie príklepu zo 16.3.2001; 2. uznesenie krajského súdu z 21.8.2002 č. k. 8Co 100/02-177, ktorým došlo k zrušeniu uznesenia okresného súdu; 3. ďalšie uznesenie okresného súdu zo 16.12.2002 čo do spôsobu rozhodnutia identické s prvým uznesením a 4. už vyššie spomenuté tzv. zmeňujúce uznesenie krajského súdu z 21.7.2006, ktorým príklep schválený nebol).

Vzhľadom k vyššie opísaným vadám v postupe Okresného súdu Trnava zodpovednosť štátu za škodu zakladala nielen nezákonnosť vydaných rozhodnutí, ale i nesprávny postup súdu. V prvom prípade totiž nemôže byť sporu o tom, že u prvého (príklep schvaľujúceho) uznesenia došlo k jeho zrušeniu a u druhého k takej jeho zmene, ktorá mala za následok zvrátenie výsledku konania na súde prvej inštancie (v odvolacom konaní), pričom so zreteľom k predbežnej vykonateľnosti uznesení, k privedeniu už udelením príklepu účinku v podobe možnosti vydražiteľa ujať sa držby vydražených nehnuteľností a tiež k ďalšiemu účinku nadobudnutia vlastníctva takýchto nehnuteľností vydražiteľom už ku dňu udelenia príklepu za kumulatívneho splnenia dvoch podmienok (1. zaplataenia najvyššieho podania a 2. schválenia udelenia príklepu súdom, u ktorého schválenia ale zákon rovnako nič nehovorí o právoplatnosti uznesenia) nemôže byť pochyby ani o tom, že tu ide práve o prípad výnimky z pravidla, podľa ktorého by nárok na náhradu škody mal byť daný len v prípade zrušenia pre nezákonnosť už právoplatného rozhodnutia (tu opäť por. ust. § 4 ods. 1 aj 2 ZoZŠ v ich vzájomnej súvislosti). V druhom prípade potom nesprávny postup exekučného súdu prvej inštancie celkom jednoznačne tkvel prinajmenšom v udelení poverenia exekútorovi i v tej časti, v ktorej sa tak stať nemalo, keď poverenie procesná teória i prax nepovažuje za rozhodnutie (navzdory jeho protikladu v podobe uznesenia zamietajúceho žiadosť exekútora) a preto je aj vylúčené, aby tu mohla nastúpiť skutková podstata reprezentovaná nezákonným rozhodnutím. Práve táto nesprávnosť bola pritom aj prvotnou príčinou všetkých neskorších komplikácií vedúcich ku konečnému neudeleniu príklepu, hoci v prípade zachovania riadneho postupu by sa podľa všetkého dal očakávať presný opak.

Odvolací súd teda už skôr v predmetnom spore uzavrel a na tomto stanovisku odvolací súd zotráva, že v postupe exekučného súdu zodpovednosť štátu zakladala nielen nezákonnosť rozhodnutí vydaných v exekučnom konaní exekučným súdom, ale i jeho nesprávny úradný postup. Už z rozhodnutia odvolacieho súdu v exekučnom konaní finálne riešiaceho otázku (ne)schválenia príklepu bolo možné zistiť nezákonnosť rozhodnutí i postupu exekučného súdu.

Odvolací súd, rovnako ako súd prvej inštancie (v 24. bode odôvodnenia ostatne napadnutého rozsudku) prišiel teda k záveru, že prvá z podmienok vzniku zodpovednosti štátu za škodu (existencia nezákonného rozhodnutia a nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu) bola splnená.

10. Ďalšími podmienkami vzniku zodpovednosti štátu za škodu je existencia škody a príčinné súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody a medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody.

V žalobe žalobkyňa uviedla, že jej vznikla škoda vo výške 36.157.000 Sk (1.200.192,52 eur) predstavujúca ušlý zisk, ktorý by dosiahla, ak by dražené nehnuteľnosti nadobudla dražbou a mohla ich použiť na realizáciu svojho podnikateľského plánu, ktorý vypracovala na roky 2001-2005 a v ktorom bolo zapracované aj využitie nehnuteľností, ktoré mala žalobkyňa, nebyť nesprávneho úradného postupu, nadobudnúť v dražbe, pričom uvedený plán bol podkladom aj pre poskytnutie úveru v Poľnobanke Trnava a.s., ku ktorému vypracovalo stanovisko Regionálne poradenské a informačné centrum v

Trenčine dňa 22.3.2001, na základe ktorého mal byť žalobkyni poskytnutý päťmiliónový úver; výška škody, ktorú žalobkyňa požaduje vychádza z odborného vyjadrenia zo dňa 14.6.2007 spoločnosti KONTECH, s.r.o., Trenčianske Teplice, ktorá je spoločnosťou zaoberajúcou sa auditom, v spojitosti so správou o preskúmaní finančných informácií zo dňa 12.6.2007, ktorú vypracovala spoločnosť KLT AUDIT, spol. s r. o..

Možno prisvedčiť súdu prvej inštancie (23. bod odôvodnenia napadnutého rozsudku), že sa žalobkyňa počas konania rôzne vyjadrovala ohľadom titulu, z ktorého jej mala vzniknúť škoda i k tomu v čom konkrétne mala škoda spočívať.

Odvolačí súd dodáva, že aj keby v predmetnom spore žaloba žalobkyne k uplatneniu zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím nesmerovala (resp. spočiatku nesmerovala), súd prvej inštancie by i tak musel skúmať existenciu zákonných predpokladov pre jej vznik, posúdeniu veci z tohto hľadiska by totiž súdu nemohla brániť okolnosť, že žalobkyňa kvalifikovala svoj nárok po právnej stránke ako nárok na náhradu škody spôsobenej jej nesprávnym úradným postupom (porovnaj rozsudok KS v Nitre z 18.3.2009 sp. zn. 25Co/8/2009), nakoľko súd si určuje právnu kvalifikáciu podľa uplatneného nároku žalobcom a skutkových zistení sám, žalobca má povinnosť svoje uplatnené nároky na náhradu škody skutkovo zdôvodniť, musí uviesť akým výkonom verejnej moci mu mala byť škoda spôsobená, nemusí ich však právne vyhodnotiť. Právne posúdenie zistených skutkových okolností a ich podradenie pod určitú právnu normu je úlohou súdu (iura novit curia). Ak súd rozhoduje o nároku na plnenie na základe skutkových okolností, so zreteľom na povahu ktorých alebo spôsob opísania ktorých prichádza do úvahy možnosť podradenia uplatneného nároku pod inú hmotnoprávnu normu ako je uvedená v žalobe, musí vec právne posúdiť podľa zodpovedajúcej normy bez ohľadu na to, či je v žalobe uvedený alebo správne uvedený právny dôvod požadovaného plnenia.

V záverečnom vyjadrení z 12.10.2017 však žalobkyňa uviedla, že od zloženia kúpnej ceny, resp. udelenia príklepu pri dražbe predmetných nehnuteľností dňa 12.2.2001, až do konečného rozhodnutia KS v Trnave v konaní 23CoE 105/2005-396 zo dňa 21.7.2006, kedy už bolo jednoznačne zrejmé, že predmetné nehnuteľnosti v dražbe realizovanej exekútorom JUDr. Petrom Juhásom nenadobudne do vlastníctva v dôsledku nezákonného rozhodnutia a nesprávneho úradného postupu prvoinštančného súdu prišla o ušlý zisk, pretože nemohla realizovať svoj podnikateľský plán na roky 2001-2005 (tento plán bol aj podkladom pre poskytnutie úveru v Poľnobanke Trnava a.s., ku ktorému vypracovalo kladné stanovisko aj Regionálne poradenské a informačné centrum v Trenčine dňa 22.3.2001 a na základe ktorého mal byť žalobkyni poskytnutý úver vo výške päť miliónov korún. Jeho reálnosť a realizovateľnosť potvrdila aj nezávislá znalecká organizácia), v ktorom bolo zapracované aj využitie nehnuteľností. Práve nevlastníctvo vlastného areálu bolo veľkým hendikepom žalobkyne v jej konkurenčnom prostredí pri získavaní zakázok a tvorbe zisku. Vo vyššie uvedenom období jej bolo nezákonnými rozhodnutiami, resp. nesprávnym úradným postupom exekučného súdu v priamej príčinnej súvislosti znemožnené podnikat' a rozvíjať svoj reálne splniteľný podnikateľský plán, ktorý by vygeneroval predmetný ušlý zisk, ktorý tvorí žalovanú sumu. Keby nebolo súdom vydané nezákonné poverenie a následne priebežne sa nekonala nezákonná exekúcia a dražba, ktorá bola po cca siedmich rokoch zrušená mohla by žalobkyňa so svojimi finančnými prostriedkami disponovať a investovať ich iným spôsobom (aj do inej nehnuteľnosti), rozvíjať a realizovať svoj podnikateľský plán. Nebola by týmto nezákonným konaním obmedzená v podnikaní a neprišla by tak o vypočítaný ušlý zisk, ktorý tvorí jej škodu. Nemohla teda tvoriť zisk (škoda - následok) v príčinnej súvislosti a teda z dôvodu, že exekučný súd povolil a viedol vo vyššie uvedenom časovom období (výška škody) nezákonnú exekúciu (príčina), ktorá ju obmedzila v realizácii jej podnikateľskej činnosti, pričom stav, ktorý z dôvodu nezákonnosti a nesprávneho úradného postupu nastal nemohla žalobkyňa ani z hľadiska skutkového a ani z hľadiska časového nijakým spôsobom ovplyvniť ani zmeniť.

Podľa § 20 ZoZŠ pokiaľ nie je ustanovené inak, spravujú sa právne vzťahy upravené v tomto zákone Občianskym zákonníkom. Pri riešení otázok v ZoZŠ výslovne neupravených sa teda vychádza z ustanovení Občianskeho zákonníka.

Podľa § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka uhrádza sa skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk).

Škoda je majetková ujma vyjadriteľná v peniazoch, ktorá sa prejavuje buď ako skutočná škoda alebo ako ušlý zisk. Skutočnou škodou sa rozumie ujma spočívajúca v zmenšení majetkového stavu poškodeného a reprezentujúca majetkové hodnoty, ktoré bolo nutné vynaložiť, aby došlo k uvedeniu veci do pôvodného stavu. Ušlý zisk je ujmom spočívajúcou v tom, že u poškodeného nedošlo v dôsledku škodnej udalosti k rozmnoženiu majetkových hodnôt, ktoré sa dali pri pravidelnom behu veci očakávať.

Ušlý zisk sa neprejavuje zmenšením majetku poškodeného (úbytkom aktív, ako je to u skutočnej škody), ale stratou očakávaného prínosu (výnosu). Nestačí pritom iba pravdepodobnosť rozmnoženia majetku,

lebo musí byť naisto postavené, že pri pravidelnom behu vecí (nebyť protiprávneho konania škodcu alebo škodnej udalosti) mohol poškodený dôvodne očakávať zväčšenie svojho majetku, ku ktorému nedošlo práve v dôsledku konania škodcu (škodnej udalosti). Pre výšku ušlého zisku je rozhodujúce, akému prospechu, ku ktorému malo reálne dôjsť, zabránilo konanie škodcu (škodná udalosť), teda konkrétne o aký reálne dosiahnuteľný príjem poškodený prišiel.

Pri výške ušlého zisku je určujúce, akému majetkovému prospechu, ku ktorému malo reálne dôjsť, zabránilo konanie škodcu, resp. o aký reálne dosiahnuteľný (nie hypotetický) prospech poškodený prišiel. Je teda nutné vychádzať z čiastky, ktorú by v predmetnom období za obvyklých podmienok poškodený získal s prihliadnutím na náklady vynaložené na dosiahnutie tohto zisku, prípadne na náklady na dosiahnutie tohto zisku potrebnými. (rozsudok NS SR z 29.10.2012 sp. zn. 5 MCdo/1/2011)

Otázka príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a konkrétnou škodou je síce v prvom rade otázkou skutkovou, pričom súd zisťuje jej existenciu, no záver, či v konkrétnom prípade, je či nie je daná príčinná súvislosť, je súčasne otázkou právnou, pretože súd tak robí záver o existencii jedného z predpokladov zodpovednosti štátu za škodu, pričom tento právny záver je samozrejme závislý od skutkového zistenia. Ak by príčinou vzniku škody bola iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nenastane. Pritom nemusí ísť o príčinu jedinú, ale stačí, ak ide o jednu z príčin, ktorá sa podieľa na nepriaznivom následku, o ktorého odškodnenie ide, a to o príčinu podstatnú. O vzťah príčinnej súvislosti ide, ak škoda vznikla následkom nezákonného rozhodnutia, teda ak je nezákonné rozhodnutie a škoda vo vzájomnom pomere príčiny a následku, a teda ak je preukázané, že nebyť nezákonného rozhodnutia, ku škode by nedošlo. Ak bola príčinou vzniku škody iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nevzniká, príčinou škody môže byť len tá skutočnosť, že bez nej by škodný následok nevznikol. Pritom nemusí ísť o príčinu jedinú, stačí ak ide o jednu z príčin, ktorá sa podieľa na nepriaznivom následku, o ktorého odškodnenie ide, a to o príčinu podstatnú (porov. rozhodnutia Najvyššieho súdu SR z 24.2.2011 sp. zn. 3Cdo/313/2009 a z 20.3.2012 sp. zn. 7Cdo/27/2011).

Ak existuje vo vzťahu ku škode niekoľko relevantných príčin, teda aj nesprávny úradný postup a jednak nezákonné rozhodnutie, treba zistiť a vyhodnotiť ich vplyv a odstupňovanie vo vzťahu k následku. Príčinná súvislosť je daná vtedy, ak je následok podľa všeobecnej povahy zvyčajného chodu vecí a skúseností adekvátnym priamym dôsledkom konkrétneho protiprávneho úkonu či postupu. Súčasne musí byť preukázané, že následok - škoda by nenastala bez tejto príčiny. V prípade, že ujma môže byť dôsledkom jednak nesprávneho úradného postupu a jednak následného rozhodnutia orgánu verejnej moci, môže byť splnená podmienka príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a následkom len v prípade, že by k tomuto následku došlo aj bez vydania rozhodnutia orgánu verejnej moci.

Ako už uviedol aj súd prvej inštancie, citujúc z uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 195/2015 z 29.3.2017: Len všeobecné tvrdenie o strate podnikateľskej príležitosti alebo zmarení podnikateľského zámeru bez ďalšieho, nikdy nemôže byť základom pre vznik nároku na náhradu ušlého zisku, a to ani v prípade, ak by boli dôsledkom protiprávnej udalosti. Je tomu tak preto, že ZoZŠ nezakladá vznik nároku na náhradu škody paušálne a automaticky v každom jednotlivom prípade porušenia povinnosti zo strany orgánov štátu, ale len celkom výnimočne za predpokladu súčasného naplnenia aj ďalších predpokladov vzniku a existencie zodpovednostného vzťahu, ktorými sú existencia škody (ušlého zisku) a príčinnej súvislosti medzi škodou a protiprávnym konaním alebo opomenutím orgánov štátu. Dôkazné bremeno ohľadom naplnenia týchto podmienok vzniku zodpovednosti štátu za škodu pritom zaťažuje poškodeného. Aj existencia ušlého zisku musí byť vždy bezpečne preukázaná. V prípade ušlého zisku nie je možné preukázať jeho reálnu existenciu, ale musia byť dokazované také konkrétne skutkové okolnosti (tvrdené poškodeným), ktoré pri logickej úvahe povedú súd k záveru, že ušlý zisk by skutočne vznikol nebyť protiprávnej udalosti, t.j. dokazuje sa pravdepodobnosť dosiahnutia ušlého zisku u poškodeného v danom čase a podľa miery dokázanej pravdepodobnosti, je potom možné urobiť záver o tom, či by za daných okolností bol žalovaný ušlý zisk aj reálnym. Nepreukázanie existencie takýchto skutkových okolností, by potom mohlo viesť len k záveru, že ušlý zisk, ktorého sa žalobca v konaní domáha, je skutočne iba „fikciou“ (m.m. uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 513/2014). „Aj v prípade ušlého zisku musí ísť o ujmu už nastalú (vzniklú) a nie o ujmu, ktorá by hypoteticky mohla vzniknúť v budúcnosti“ (z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 4 MCdo 23/2008). Za ušlý zisk teda nemožno považovať hypotetický ušlý zisk, ktorý nemá žiadny konkrétny preukázateľný základ. Napokon hypotetický ušlý zisk, na ktorý sa dovolateľka odvoláva, vychádzajúci len z porovnania a spriemerovania zisku dosahovaného v prípade obdobnej podnikateľskej príležitosti za obdobných podmienok u iného subjektu v príslušnom podnikateľskom odvetví, v konečnom dôsledku vylučuje existenciu príčinnej súvislosti medzi protiprávnou udalosťou a ušlým ziskom, ako základnú podmienku vzniku zodpovednosti štátu za škodu. Ušlý zisk je teda stratou konkrétnej, reálnej a preukázateľnej príležitosti zhodnotenia

majetku, avšak len za predpokladu, že pravdepodobnosť dosiahnutia zisku u poškodeného je s ohľadom na existujúce okolnosti toho ktorého konkrétneho prípadu vysoko pravdepodobná až blížiac sa k istote (m.m. uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 319/2008, 1 Cdo 76/2008). Pokiaľ žalobca nepreukáže existenciu týchto okolností a výšku ušlého zisku, ktorý mohol pri bežnom chode vecí očakávať, nemôže byť v konaní úspešný.

Nahraditeľným ušlým ziskom je prospech, ku ktorému malo reálne dôjsť, ale zabránilo mu konanie škodcu (škodná udalosť). Nestačí pravdepodobnosť rozmnoženia majetku, lebo musí byť naisto postavené, že pri pravidelnom behu vecí (nebuť protiprávneho konania škodcu alebo škodnej udalosti) mohol poškodený dôvodne očakávať zväčšenie svojho majetku, ku ktorému nedošlo práve v dôsledku konania škodcu (škodnej udalosti). Pre výšku ušlého zisku je rozhodujúce, o aký reálne dosiahnuteľný príjem poškodený prišiel. Okrem toho je potrebné preukázať, že tento ušlý zisk je bezprostredným a priamym dôsledkom škodnej udalosti (teda že ušlý zisk je v príčinnej súvislosti s touto udalosťou). Požiadavky na dokázanie týchto skutočností musia byť vysoké, keďže (analogicky k judikátu R 4/2005) v príčinnej súvislosti so škodnou udalosťou nie je taká strata príjmu, ktorá je dôsledkom situácie na trhu (napr. poklesu dopytu).

V prerokúvanej veci sú škodnou udalosťou nezákonné rozhodnutia aj nesprávny úradný postup súdu v exekučnom konaní. Z vykonaného dokazovania však vyplýva, že žalobkyni sa nepodarilo preukázať ani reálnu existenciu nároku na ušlý zisk (existenciu škody), ani bezprostrednú príčinnú súvislosť medzi nezákonnými rozhodnutiami a nesprávnym úradným postupom v exekučnom konaní a ňou tvrdeným ušlým ziskom.

Ušlý zisk z podnikania mohol byť nahraditeľný len vtedy, ak by žalobkyňa mala určité konkrétne obchodné príležitosti, obchodné vzťahy alebo konkrétnych odberateľov, s ktorými mala uzavreté určité obchody, alebo s ktorými mala reálnu a bezprostrednú možnosť určité obchody uzavrieť, no neuzavrela ich v dôsledku nezákonných rozhodnutí a nesprávneho úradného postupu súdu v exekučnom konaní. Z vykonaného dokazovania v predmetnom spore nevyplynuli žiadne také konkrétne skutočnosti, ktoré by umožňovali prijať záver o tom, že žalobkyni ušli určité konkrétne obchody z konkrétneho dôvodu nezákonných rozhodnutí a nesprávneho úradného postupu súdu v exekučnom konaní. Na základe uvedeného tak nebolo možné dospieť k záveru, že žalobkyni v dôsledku nezákonných rozhodnutí a nesprávneho úradného postupu súdu v exekučnom konaní ušiel zisk z podnikania v sume 1.200.192,52 eur. Zo zisteného skutkového stavu nevyplyva, aké konkrétne obchody nemohla žalobkyňa zrealizovať a prečo sa tak malo stať práve v dôsledku nezákonných rozhodnutí a nesprávneho úradného postupu súdu v exekučnom konaní.

Žalobkyňa v konaní zakladala svoj nárok na ušlý zisk výlučne na tvrdení o existencii hypotetického ušlého zisku, pričom v priebehu konania netvrdila žiadne konkrétne okolnosti zdôvodňujúce uplatnený nárok a dokazujúce existenciu ušlého zisku ako dôsledku nezákonného rozhodnutia a nesprávneho úradného postupu orgánu štátu. Takýto ušlý zisk nemá reálny základ a ostáva len v rovine fikcie. Pokiaľ sa žalobkyňa odvoláva na Odborné vyjadrenie spoločnosti KONTECH, s.r.o., Trenčianske Teplice zo 14.6.2007, je potrebné poznamenať, že odborné vyjadrenie slúži ako dôkazný prostriedok v tých prípadoch, kedy sa na posúdenie určitých čiastkových otázok vyžadujú špecifické odborné znalosti, právne posúdenie vecí, t. j. či (ne)boli naplnené podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu a či je nárok v žalobe opodstatnený, je však výlučne vecou súdu a nie odborníka/znalca. Inými slovami nárok poškodeného na ušlý zisk nemôže založiť znalecký posudok resp. odborné vyjadrenie, ale len preukázanie predpokladov vzniku nároku na náhradu škody. Odborné vyjadrenie, na ktoré žalobkyňa poukazuje, dokazuje len to, aký priemerný zisk by dosiahol ktorýkoľvek podnikateľský subjekt v prípade realizácie ňou zamýšľaného podnikateľského zámeru v daných podmienkach a na danom trhu, avšak nedokazuje (čo ani nemôže), že takýto zisk by práve žalobkyňa skutočne dosiahla nebuť nezákonných rozhodnutí a nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ani to, že realizácia zámeru by bola uskutočnená tak, ako žalobkyňa zamýšľala, alebo že by k nemu nedošlo len v dôsledku nezákonného rozhodnutia a nesprávneho úradného postupu. Znalec sa totiž nevyjadroval k otázkam fázy realizácie podnikateľského zámeru u žalobkyne a ani neposudzoval všetky okolnosti pravdepodobnosti dosiahnutia zisku u žalobkyne. Žalobkyňa nemohla byť v konaní úspešná, pretože nepreukázala, že by sa jej podnikateľský zámer dostal do štádia, kedy by bolo možné považovať dosiahnutie prospechu z jej podnikania za daných konkrétnych okolností za vysoko pravdepodobné, pričom uvedené časové hľadisko nemožno pričítať na ťarchu žalovanej. Žalobkyňa nedoložila súdu ani žiadne iné relevantné listinné doklady, ktoré by dosvedčovali a z ktorých by sa dalo zistiť, do akej miery by bola jej podnikateľská činnosť efektívna a či mohla dosahovať taký zisk, o ktorý, ako tvrdí, zmarením jej podnikateľského plánu prišla. Podnikateľský zámer žalobkyne nebol dotiahnutý do takého štádia, kedy by bolo možné považovať dosiahnutie prospechu z podnikania za vysoko pravdepodobné.

Žalobkyňa si bola, či minimálne mohla a mala byť vedomá toho, že k účinku nadobudnutia vlastníctva nehnuteľnosťí ňou ako vydražiteľkou už ku dňu udelenia príklepu dôjde iba za kumulatívneho splnenia dvoch podmienok (1. zaplatenia najvyššieho podania, 2. schválenia udelenia príklepu súdom). V dôsledku neschválenia príklepu nebola splnená druhá z podmienok, žalobkyňa nemohla disponovať vydraženými nehnuteľnosťami, nemohla jej vzniknúť škoda z titulu ušlého zisku, pretože ten môže vzniknúť len oprávnenou činnosťou určitého subjektu vykonávanou v súlade so zákonom, pokiaľ sa však za vyššie popísanej situácie žalobkyňa napriek tomu, že ešte nebola vlastníčkou nehnuteľností, rozhodla vypracovať podnikateľský plán, v ktorom počíta s vlastníctvom nehnuteľností, z nesplnenia ktorého plánu voči žalovanej vyvodzuje ušlý zisk, tak podľa názoru odvolacieho súdu v rámci tohto sporu nemohla s úspechom požadovať po žalovanej takýto ňou tvrdý ušlý zisk a prenášať zodpovednosť za vlastné konanie (zákony, obchodný register, údaje katastra nehnuteľností sú verejne dostupné o.i. i na internete, boli z nich zrejmé skutočnosti pre ktoré boli následne rozhodnutia o príklepe zrušené a zmenené, tiež prípustnosť odvolania proti rozhodnutiu o schválení príklepu, a u obchodnej spoločnosti hospodárne a zodpovedne nakladajúcej so svojim majetkom sa predpokladá postup s odbornou a náležitou starostlivosťou a prispôsobenie tomu podnikateľských zámerov) na štát. Možno sa stotožniť so záverom súdu prvej inštancie, že v danom prípade tvrdý ušlý zisk v súvislosti s podnikateľským plánom žalobkyne (realizovaným podľa odborného vyjadrenia len čiastočne) nemohol byť spôsobený priamo a nesprostredkovaně nesprávnym úradným postupom exekučného súdu (exekučného konania žalobkyňa ani nebola účastníkom), ani nezákonnými rozhodnutiami (i keď vo vzťahu k časti exekučného konania, týkajúcej sa schválenia príklepu a rozvrhu je vydražiteľ, teda žalobkyňa považovaný za účastníka konania). Škoda vo forme ušlého zisku mohla vzniknúť žalobkyňi v príčinnej súvislosti s jej rozhodnutím realizovať plán v rozsahu a za podmienok, ktoré si stanovila. V žiadnom prípade nie je možné v danom prípade vyvodiť zodpovednosť štátu podľa ZoZŠ za prípadnú škodu nepriamu, sprostredkovanú.

Na základe uvedeného prišiel odvolací súd k záveru, že ďalšie podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu, a to existencia škody (konkrétne ušlého zisku) a príčinné súvislosti medzi nezákonnými rozhodnutiami a vznikom škody a nesprávnym úradným postupom a vznikom škody, neboli v predmetnom spore dané. Keďže podmienky vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonnými rozhodnutiami a nesprávnym úradným postupom sú stanovené kumulatívne, v prípade nesplnenia čo aj len jednej z nich nie je daná táto zodpovednosť. Preto pokiaľ súd prvej inštancie žalobu zamietol v celom jej rozsahu, jeho rozhodnutie vo veci samej je vo výroku vecne správne.

Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre stranu sporu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov či tento preberal a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). Z práva na spravodlivé súdne konanie potom naopak vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05).

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07).

Tvrdenia uvedené v odvolaní žalobkyne neboli spôsobilé spochybníť správnosť skutkových a právnych záverov, ku ktorým dospel súd prvej inštancie a vecnú správnosť napadnutého rozsudku vo veci samej, preto odvolanie žalobkyne z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov nemožno považovať za opodstatnené.

Odvolací súd riadiaci sa vyššie uvedenými úvahami a osvojujúci si aj dôvody súdu prvej inštancie preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej - v časti o zamietnutí žaloby podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP z dôvodu jeho vecnej správnosti potvrdil s tým, že v zmysle čl. 4 ods. 1 a § 224 CSP nariadil súdu prvej inštancie vykonať opravu v záhlaví rozsudku súdu prvej inštancie uvedením správnej právnej formy žalobkyne (žalobkyňa má podľa žaloby i doterajších súdnych rozhodnutí v predmetnej veci právnu formu „a. s.“ t. j. akciová spoločnosť a v záhlaví ostatne napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie

v jej označení je zrejماً nesprávnosť - označenie jej právnej formy „s.r.o.“ t.j. spoločnosť s ručením obmedzeným).

V časti náhrady trov prvoinštančného konania rozsudok súdu prvej inštalácie nebol vecne správny. Súd prvej inštalácie totiž vychádzal z toho, že žalovaná si síce neskôr v konaní náhradu trov uplatnila (keď najprv si ich neuplatnila), avšak podľa súdneho spisu jej žiadne trovy nevznikli. Odvolací súd uvádza, že žalovaná si podľa obsahu spisu nárok na náhradu trov konania riadne uplatnila (viď uplatnenie na pojednávaní 25.9.2017, zápisnica, č.l. 347) a taktiež sa z obsahu spisu podáva vznik jej trov konania (minimálne na cestovnom, poštovnom a pod.). Odvolací súd preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštalácie v časti o náhrade trov prvoinštančného konania podľa § 388 CSP zmenil tak, že žalovaná má voči žalobkyni nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v plnom rozsahu, keď nevidel dôvod pre aplikáciu § 257 CSP.

11. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštalácie sa použijú aj na odvolacie konanie.

Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštalácie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP tak, že procesne plne úspešnej žalovanej priznal proti žalobkyni právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške, a to z dôvodu, že strana, ktorá mala plný úspech vo veci (žalovaná), má nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov proti strane, ktorá vo veci úspech nemala (žalobkyňa), keď nevidel dôvod pre aplikáciu § 257 CSP.

12. Tento rozsudok prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštalácie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/. (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštalácie. (§ 422 ods. 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. (§ 424 CSP)

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77. (§ 425 CSP)

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil. (§ 426 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods.1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods.2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods.1 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods.2 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. (§ 431 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. (§ 431 ods. 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. (§ 432 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods. 2 CSP)

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. (§ 433 CSP)

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 434 CSP)

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. (§ 435 CSP)